ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1903

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Τριπόδων 11
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΟΝ 23ον

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωτέαι)
ΕΣΩΤΕΡ. ἐτησία δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2.50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ.χρ. 5.— » φρ.χρ. 3.—

★ ΑΛΥΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ ★

Η ΠΕΤΡΑ ΤΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἦταν ὁ Κώστας!

Αὐτὴ ἡ εἴδησι ἐμαθεύτηκε ἀμέσως. Κάποιος, φαίνεται, τὸν πρόσεξε καλλίτερα καὶ ἀμέσως ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ὅλο τὸ χωριὸ τό 'μαθε. Σὲ λίγη ὥρα κάτω ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ Μαροζούλη εἶχε μαζευτῆ ὅλο τὸ χωριό.

Εἴτε γιατὶ 'γνώρισε τὸ βῆμά του, εἴτε γιατί ἡ καρδιά του προαισθάνθηκε, ὁ γερο-Μαροζούλης ἐτινάχτηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι ποῦ ἐκοίτετο ἀμίλητος πιὰ σ' ὅλους, κι' ὅταν ἡ πόρτα ἄνοιξε γιὰ νὰ μπῆ ὁ στρατιώτης μέσα, ἡ ἀγκαλιὰ τοῦ γέρου τὸν ἐδέχτηκε κι' ἀπ' τὰ χείλη του, ποῦ ἔτρεμαν, ἐβγῆκε ἕνα:

— Παιδί μου!... γυιέ μου!...

Δὲν εἶπεν ἄλλο, γιατὶ ἐθάμπωσαν τὰ μάτια του, ἐλύγισαν τὰ γεροντικά του γόνατα κι' ἐλιγοθύμησε μέσα 'στὰ χέρια τοῦ γυιοῦ του.

Ὅταν ξανάνοιξε τὰ μάτια του εὑρέθηκε ξαπλωμένος 'στὸ κρεββάτι του. Ὁ Κώστας γονατισμένος χάμω ἐκρατοῦσε τὸ ἕνα του χέρι μέσ' 'στὰ 'δικά του, τὸ φιλοῦσε καὶ τὸ 'πότιζε μὲ δάκρυα.

— Ἄχ! παιδί μου, εἶπε μὲ σιγανὴ φωνὴ ὁ κακόμοιρος γέρος, εἶν' ἀλήθεια, εἶν' ἀλήθεια πῶς ζῆς καὶ σὲ βλέπω!... Ἂς εἶνε εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Πατέρα μου, πατέρα μου, συγχώρησέ με ἂν σ' ἐπίκρανα, μεγάλη ἤτανε ἡ ἀγάπη μου, μεγάλος ὁ καϋμός μου καὶ ἐξέχασα γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς μ' ἐγέννησες. Πατέρα μου θὰ μὲ συγχωρέσῃς τάχα;...

Ὁ γέρος ἀπ' τὴ συγκίνησί του δὲν 'μπόρεσε νὰ 'μιλήσῃ... Μόνο μισοσηκώθηκε, ἀγκάλιασε τὸ παιδί του καὶ μὲ ἀγάπη καὶ στοργὴ ἐκόλλησε τὰ χείλη του 'στὸ μέτωπό του.

Γιὰ κάμποση ὥρα ἔμειναν ἔτσι ἀγκαλιασμένοι καὶ ὅταν ὁ γέρος ἠμπόρεσε νὰ 'μιλήσῃ, τοῦ εἶπε!

— Ὄχι μόνο σὲ συγχωρῶ, ἀγαπημένο μου παιδί, ἀλλὰ καὶ σοῦ δίνω τὴν εὐχή μου καὶ τὴν εὐλογία μου γιὰ νὰ πάρῃς ἐκείνη ποῦ θέλει ἡ καρδιά σου

Ὁ Κώστας ἔμπηξε μεγάλη φωνὴ καὶ ἅρπαξε τὰ δυὸ χέρια τοῦ πατέρα του, τὰ ἐκόλλησε 'στὰ χείλη του καὶ τὰ ἐκαταφιλοῦσε ἀπ' τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη του.

Ὕστερα ἐσηκώθηκε μὲ ὁρμή, ἐπῆρε τὸ πηλίκιό του, ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔγεινε ἄφαντος, χωρὶς νὰ 'πῆ λέξι.

Ὁ γερο-Μαροζούλης δὲν ἀνησύχησε γιατὶ

† Ν. ΓΥΖΗ — Ἐαρινὴ συμφωνία

κατάλαβε πῶς τὸ παιδί του, ἀφοῦ ἦρθε πρῶτα νὰ ἰδῇ καὶ νὰ παρηγορήσῃ τὸν πατέρα του, ἐπήγαινε τώρα νὰ γλάνῃ καὶ μιὰ ἄλλη καρδιά, ποῦ ἡ ἐξαφάνισίς του τὴν εἶχε φέρει κοντὰ 'σ τὸν τάφο.

Ἐκεῖ ὅμως ποῦ συλλογιζόταν αὐτά. τὸ μάτι του ἔπεσε σὲ μιὰ ξιφολόγχη, ριγμένη ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἀμέσως ἐθυμήθηκε πῶς ὁ Κώστας ἐφοροῦσε ροῦχα στρατιώτου.

Ἀπ' τὴν ὑπερβολικὴ χαρὰ ποῦ εἶχεν αἰσθανθῇ ὅταν ξαναεῖδε ζωντανὸ τὸ μοναχογυιό του, οὔτ' ἐπρόσεξε κἂν τὰ ροῦχα ποῦ φοροῦσε. Ἕνα μονάχα εἶχε καταλάβει, ὅτι τὸ παιδί του, ποῦ τὸ εἶχε γιὰ νεκρό, ἔζοῦσε.

Μὰ τώρα ὁ νοῦς του ἄρχισε νὰ δουλεύῃ καὶ νὰ σκέπτεται. Ὁ Κώστας στρατιώτης! . . . Πῶς αὐτό;... Αὐτὸς ἦταν μοναχογυιὸς καὶ κατὰ τὸ νόμο ἦταν ἐξηρημένος. Αὐτὴ τὴν κρυφὴ χαρὰ εἶχε κι' ἐκεῖνος, ὅταν ἄκουε πῶς ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς κατέβη 'στὴν Κρήτη, πῶς γίνεται ἐπιστρατεία, πῶς θά 'χωμε πόλεμο, κι' ἐσυλλογίζετο μὲ ἀνακούφισι πῶς δὲν θὰ τριγύριζαν σ' τὸ παιδί του ἡ τούρκικες σφαῖρες.

Καὶ τώρα νὰ τὸν βλέπῃ στρατιώτη!.. Ἄ! δὲν μποροῦσε νὰ περιμένῃ τὴν ἐπιστροφή του... Ἡ χαρὰ ποῦ αἰσθάνθηκε ἅμα εἶδε τὸν γυιό του ἐξαφανίσθηκε τώρα ἐμπρὸς σ' τὸ φόβο ποῦ ἐδοκίμαζε μὲ τὴ σκέψι πῶς ὁ γυιός του θὰ 'πήγαινε σ' τὸν πόλεμο . . .

Ἐσηκώθηκε βιαστικὰ-βιαστικά, ἐπῆρε τὴ μαγκοῦρά του καὶ στηριζόμενος ἐπάνω 'σ' αὐτὴν γιὰ νὰ μὴ πέσῃ—τόσο ἔτρεμαν τὰ γόνατά του ἀπ' τὴν τρομάρα του—ἐτράβηξε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε, κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ μοναχός του χωρὶς κἀνεὶς νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ, ἐπῆρε τὴ διεύθυνσι τοῦ σπητιοῦ τῆς Μιχάλαινας.

* * *

Ὅταν ὁ Κώστας, τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρά του πετάχτηκε ἔξω ἀπ' τὴν ἐξώπορτα, ὅλοι οἱ φίλοι του τὸν 'περίμεναν μὲ ἀνοιχτές ἀγκάλες καὶ τὸν ὑποδέχτηκαν μ' ἀληθινὴ χαρά. Ὅλοι ὅσοι δὲν εἶχαν φύγει γιὰ τὸ στρατὸ εἶχαν μαζευτῆ ἐκεῖ κι' ὅταν ὁ Κώστας ἐβγῆκε μὲ πόθο νὰ τρέξῃ σ' τῆς ἀγαπημένης του 'Αννέζας, ἀναγκάσθηκε νὰ σταθῇ γιὰ 'λίγη ὥρα νὰ 'πῇ ἀπὸ κἀνένα λόγο σ' τὸν καθένα ἀπ' τοὺς χωριανοὺς καὶ ὕστερα, ἅμα εἶδε πῶς δὲν εἶχε κἀνένα ἐμπόδιο, ἔτρεξε 'κεῖ ποῦ τὸν ἔσπρωχνε ἡ καρδιά του.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ ποῦμε τί ἔγεινε ἅμα ἐφάνηκε σ' τὸ σπῆτι τῆς Μιχάλαινας; Σὲ τέτοιες περιστάσεις οὔτε ἡ γλῶσσα οὔτε ἡ πέννα βρίσκουν λέξεις νὰ εἶναι ἱκανὲς νὰ παραστήσουν τὰ πράγματα.

Μόνον ἐκεῖνος ποῦ ἀγάπησε, μόνον ἐκεῖνος ποῦ ἐδοκίμασε βαθειὰ μέσ' 'στὴν καρδιά του τὴν ἀγάπη, αὐτὸς μονάχα 'μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὸ μεγαλεῖο μιᾶς τέτοιας σκηνῆς.

Θὰ ποῦμε μονάχα πῶς ἡ παρουσία τοῦ Κώστα ἔκανε ἕνα θαῦμα, θαῦμα ποῦ μόνο ὁ ἔρωτας μποροῦσε νὰ κάνῃ. Ἡ 'Αννέζα ποῦ ἦταν ἑτοιμοθάνατη, ἡ 'Αννέζα ποῦ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ περιμένανε νὰ ξεψυχήσῃ, ἔγεινε ἐντελῶς καλὰ σὰ νὰ μὴν εἶχε τίποτα, ἅμα εὑρέθηκε 'σ τὴν ἀγκαλιά τοῦ Κώστα. Ἕνα πύρινο φιλί, ποῦ ἄλλαξαν στόμα μὲ στόμα, ἔδωκε ζωὴ σ' τὸ σβυσμένο σῶμα τῆς 'Αννέζας . . . Ἕνα φιλὶ ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ἀγαπημένου μποροῦσε μονάχα νὰ ἀναστήσῃ ἐκείνη ποῦ ἦταν ἀνοιχτὸς ὁ τάφος γιὰ νὰ τήν δεχτῇ. Αὐτὸ ἤτανε τὸ μόνο γιατρικὸ ποῦ 'πῆρε ἡ 'Αννέζα.

Ἀκόμα δὲν εἶχαν συνέλθει ὅλοι τους ἀπ' τὴ χαρά, ἀκόμα δὲν εἶχαν ἀλλάξει οὔτε μία λέξι, ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα κι' ἐμπῆκε μέσα ὁ γέρο-Μαροζούλης.

Ὅλοι ἐσηκώθηκαν ἅμα εἶδαν τὸ σεβάσμιο γέροντα νὰ μπαίνῃ σ' τὸ σπῆτι. Ὁ Κώστας ἐπῆρε τὴν 'Αννέζα ἀπ' τὸ χέρι καὶ μαζὶ καὶ οἱ δυὸ ἐπῆγαν κι' ἐγονάτισαν σ' τὰ πόδια τοῦ πατέρα των, ποῦ ἀφανισμένος ἀπ' τὴ κούρασι κι' ἀπ' τὴ συγκίνησι, ἐκάθησε σ' ἕνα μικρὸ σοφᾶ ποῦ ἤτανε κοντὰ σ' τὴν πόρτα.

Ὁ γέρος εἶχε μισόκλεισα τὰ μάτια καὶ σ' αὐτὴ τὴ θέσι, ἀκουμπισμένος ἐπάνω σ' τὸ προσκέφαλο τοῦ καναπέ, ἔμεινε γιὰ 'λίγη ὥρα χωρὶς νὰ 'πῇ λέξι, χωρὶς νὰ κινηθῇ διόλου. Ἐφαίνετο 'σὰ νὰ μὴν εἶχε ἰδῇ τὸν Κώστα καὶ τὴν 'Αννέζα ποῦ γονατισμένοι ἐμπρός του ἐπερίμεναν τὴν πατρικὴ εὐλογία του.

Ἀφοῦ ἔμεινε 'λίγη ὥρα ἔτσι, ἄνοιξε ἐπὶ τέλους τὰ χείλη του καὶ μὲ ἀδύνατη φωνή, ποῦ, ἂν δὲν ἤτανε νεκρικὴ σιωπὴ μέσα 'στὴ χαμηλὴ ἐκείνη καμαροῦλα, κἀνεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀκούσῃ, εἶπε 'στὸ γυιό του.

— Παιδί μου, ἦλθες ἀφοῦ τόσαις ἡμέραις ἤσουν χαμένος γιὰ μένα, σὲ εἶδα τὴ στιγμὴ ποῦ λογάριαζα νὰ κάνω τὸ μεγάλο ταξεῖδι γιὰ νὰ σ' ἀνταμώσω 'στὸν ἄλλο κόσμο, κι' ἐπάνω 'στὴ μεγάλη χαρὰ ποῦ αἰσθάνθηκα ὅταν σ' ἔσφιξα 'σ τὴν ἀγκαλιά μου δὲν εἶδα πῶς φοροῦσες ροῦχα τοῦ στρατοῦ. Ὕστερα, ὅταν ἔφυγες γιὰ νὰ 'ρθῇς ἐδῶ κι' ἔμεινα μονάχος, τὸ μάτι μου ἔπεσε 'πάνω 'στὸ σπαθί σου ποῦ τὸ ξέχασες σπῆτι καὶ ἀψήφισα ὅλα γιὰ νὰ 'ρθῶ νὰ σ' ἐρωτήσω. Δὲν μποροῦσα νὰ νικήσω τὴ λύπη ποῦ αἰσθάνθηκα δὲν μποροῦσα νὰ περιμένω τὸ γυρισμό σου κι' ἦρθα νὰ σ' ἐρωτήσω: παιδί μου τί ροῦχα εἶν' αὐτὰ ποῦ φορεῖς;

Καὶ τότε, μὲ τὴν ἐρώτησι τοῦ γέρου ἡ δυὸ γυναῖκες ἔστρεψαν κι' εἶπαν κι' αὐτὲς γιὰ πρώτη φορὰ τότε πῶς ὁ Κώστας ἦταν ντυμένος στρατιωτικά.

Ἡ 'Αννέζα αἰσθάνθηκε τὰ μάτια της νὰ θαμπώνουν. Μιὰ σκέπη πυκνὴ τῆς ἀπόκρυψε ἀμέσως ὅλο τὸν κόσμο κι' ἐνόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς θὰ πεθάνῃ.

Καὶ κάποιο ἀπόκρυφο προαίσθημα τῆς ἔσφιξε τὴν καρδιά, δυνατὰ-δυνατά, καὶ ὕστερα μέσα 'σ τὴ σκέπη ἐκείνη τῆς ἐφάνη πῶς εἶδε σκιὲς ποῦ ἐσάλευαν. 'Στὴν ἀρχὴ δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τί ἔβλεπε. μὰ ὕστερα σιγὰ σιγὰ ἡ σκιές ἐκείναις ξεκαθάρισαν.

Τώρα ἔβλεπε καθαρὰ πιὰ δυὸ ἀνθρώπους, δυὸ στρατιώτας.. . Ὁ ἕνας ἐσήκωνε τὸν ἄλλο 'στὸν ὦμό του καὶ μὲ μεγάλες δρασκελιὲς τὸν 'πήγαινε ἀπὸ ἕνα στενὸ μονοπάτι ποῦ ἦταν χαραγμένο ἐπάνω 'στὸ βουνό. Ἦταν χλωμὸς αὐτὸς ποῦ τὸν 'πήγαιναν, χλωμὸς σὰν τὸ θειάφι, τὰ μάτια του σβυσμένα... τὸ κεφάλι του ἔγερνε 'σιοῦ ἀλλονοῦ τὸν ὦμο κι' ἀπ' τὸ μισανοιγμένο στόμα του ἔβγαινε αἱματωμένος ἀφρός . . . Μεγάλη τρύπα ἦταν ἀνοιγμένη 'στὸν ὦμό του καὶ τὸ αἷμα ξεπηδοῦσε ἀπὸ 'κεῖ, ὅσο κι' ἂν ἐσκέπαζεν ὁ ἄλλος τὴν πληγὴ μὲ τὸ μαντῆλι ποῦ κρατοῦσε 'στὸ χέρι

Ἡ ὀπτασία δὲ βάσταξε πολύ... ἀλλά, ὅσο 'λίγο κι' ἂν ἐφάνη ἦταν τόσο τρομακτικὴ ποῦ ἔκανε τὴν καρδιὰ τῆς 'Αννέζας κι' ἐπήδησε μέσ' 'στὰ στήθεια της. Ἐκίνησε τὰ χέρια της 'στὸν ἀέρα κι' ἀπ' τὸ σφιγμένο λάρυγγά της ἐβγῆκε ἕνα πνιγμένο ἀναφυλλητό. Τὰ γόνατά της δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν βαστάξουν πιότερο καὶ θὰ ἐσωριάζετο 'στὸ πάτωμα ἂν δὲν τὴν ἄρπαζεν ὁ Κώστας 'στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ γυιὸς δὲν μπορεῖ νὰ 'πῇ κἀνεὶς πῶς δὲν αἰσθάνεται τὴν καρδιά του νὰ τρεμουλιάζῃ, ἅμα νοιώθει πῶς τὸ σπλάχνο του κινδυνεύει. Μὰ γιατί τάχα τὸ μαῦρο αὐτὸ προαίσθημα νὰ μὴ τὸ αἰσθανθῇ ἡ γέρο Μαροζούλης! .. Θὰ 'πῇ πῶς ἡ πατρικὴ στοργὴ δὲν φθάνει 'στὴ δύναμι τὸν ἔρωτα.

Ἄχ! μόνο ἡ καρδιὰ τοῦ Κώστα ἤξερε τί ὑπόφερε βλέποντας ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ τὸ γερο-πατέρα του σὲ ἀπελπισία, ἀπ' τὴν ἄλλη τὴν ἀγαπημένη του νὰ σβύνῃ ἀπ' τὸν καϋμό, καὶ τοὺς δυὸ σὲ μιὰ θέσι ποῦ ἡ καρδιά του τοῦ 'λεγε πῶς ἂν ἔφευγε καὶ τοὺς ἄφινε, δὲν θὰ τοὺς ξανάβλεπε πιά.

Ἔβαλε τὸ κεφάλι του 'οτὰ γόνατα τοῦ πατέρα του καὶ τὰ χονδρά του δάκρυα ἐβγῆκαν μαζεμμένα. Ἦταν ἀπὸ ὥρα σωριασμένα κι' εὐκαιρία 'περίμεναν γιὰ νὰ ξεθυμάνουν.

Μὰ δὲν ἐβάστηξε πολὺ ἡ ἀδυναμία αὐτή. Ἦταν ἄνδρας καὶ τὰ δάκρυα μόνον σὲ γυναίκεια μάτια ταιριάζουν. Εἶχε δυὸ ἀπελπισμένους ἐκεῖ γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ καρδιὰ καὶ μὲ τὰ δάκρυα δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Ἔκαμε καρδιὰ κι' ἐσηκώθηκε. Ὁ πατέρας του εἶχε τὴν 'Αννέζα 'στὸ πλάϊ του καὶ μὲ τὸ ἕνα χέρι τὴν ἐβαστοῦσε ἀπ' τὴ μέση ἐνῷ μὲ τὸ ἄλλο τῆς ἐχάϊδευε τὰ μαλλιά.

Ἐζύγωσε κοντά τους ἐπῆρε μὲ τὸ ἕνα χέρι του τὸ χέρι τοῦ πατέρα του καὶ μὲ τὸ ἄλλο τῆς 'Αννέζας καὶ τὰ 'φίλησε σφιχτὰ σφιχτὰ μὲ λαχτάρα, κι' ὕστερα εἶπε:

— Καλέ μου πατέρα, καὶ σύ, ἀγοπημένη μου 'Αννέζα, συμπαθῆστέ με γιὰ τὴ μεγάλη λύπη ποῦ ἔγινα αἴτιος νὰ αἰσθανθῆτε... Συγχωρῆσιέ με κι' οἱ δυὸ γιὰ τὸ κακὸ ποῦ σᾶς ἔκαμα καὶ γιὰ 'κεῖνο ποῦ, ἄθελα πιὰ τώρα, θὰ σᾶς κάνω. Μά, 'μέσα 'στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς, συλλογιέμαι πῶς εἶνε καλλίτερα, πολὺ καλλίτερα ἔτσι ποῦ ἦρθαν τὰ πράμματα, παρὰ ὅπως θὰ ἦταν, ἂν ἄκουα γιὰ μιὰ στιγμὴ τί μοῦ 'λεγε ἡ ἀπελπισιὰ ποῦ ἔβοσκε μέσ' 'στὴν ἔρημη καρδιά μου. Δὲν εἶνε προτιμώτερο πατέρα μου καὶ σὺ ἀγάπη τῆς ψυχῆς μου, ποῦ μὲ βλέπετε 'μπρός σας στρατιώτη τιμημένο, παρὰ νὰ μὲ βροῦνε σκοτωμένο ἀπ' τὸ ἴδιο μου τὸ βόλι μέσα 'στὰ βάθη κἀμμιᾶς ρεματιᾶς, μισοφαγωμένο ἀπ' τὰ σκυλιὰ καὶ τὰ κοράκια; . .

...Ναί, καλέ μου πατέρα, ὅταν ἔφυγα ἀπ' τὸ σπῆτι ἀπελπισμένος γιὰ τὴν ἐπιμονή σου, ὅταν ἄκουα 'στὰ αὐτιά μου νὰ βογγᾷ ἐκείνη ἡ σκληρὴ λέξι «ποτὲ» ποῦ ἄκουσα τελευταία ἀπ' τὸ στόμα σου ὅταν σὲ παρακαλοῦσα γονατισιὸς νὰ συναινέσῃς νὰ πάρω τὴν 'Αννέζα. αὐτὴ τὴν ἰδέα εἶχα 'στὸ νοῦ μου... νὰ σκοτωθῶ!...

.. Ὅλη τὴ νύχτα 'γύριζα 'στὰ χωράφια, 'σ τοὺς κάμπους, ἐπέρασα βουνά .. Ποῦ 'πήγαινα;... οὔτε κι' ἐγὼ ἤξερα... Ἔτρεχα ὅλη τὴ νύχτα... Ὅταν ξημέρωσε βρέθηκα σὲ μέρος ποῦ πρώτη φορὰ τῶβλεπα...

... 'Ακόμα 'στὸ μυαλό μου ἔμενε ἡ ἰδέα νὰ δώσω μονάχος μου τέλος σὲ μιὰ ζωὴ βασανισμένη . . . 'Στ' αὐτιά μου ἐβούϊζεν ἀκόμα ἡ τελευταία λέξι τοῦ πατέρα μου...«ποτέ»!

. . Ἔψαχνα 'στὸ ζωνάρι μου καὶ μὲ χέρι νεκρικὸ ζητοῦσα τὸ χαντζάρι ποῦ θ' ἄνοιγε τὰ βασανισμένα στήθεια μου καὶ θὰ 'ξέσχιζε τὴν πληγωμένη μου καρδιά ὅταν ἄκουσα κοντά μου πατήματα πολλῶν ἀνθρώπων... Ἔστρεψα κι' εἶδα κἀμμιὰ εἰκοσαριὰ στρατιώταις κι' ἕνα δεκανέα ποῦ τοὺς 'πήγαινε...

« —Τί κάνεις αὐτοῦ παλληκάρι; μοῦ 'φώναξεν ὁ δεκανέας, κι' ἄφησε τοὺς στρατιώταις νὰ πάνε μπροστά, γιὰ νὰ 'ρθῇ κοντά μου. Σὲ βλέπω μὲ τὸ λάζο 'στὸ χέρι κι' ἀρνὶ δὲ θωρῶ κοντά σου . . .

« — Ἄσε με ἥσυχο, δεκανέα, τοῦ ἀπάντησα χαμηλόνοντας τὰ μάτια. Τράβα τὸ δρόμου σου κι' ἄφησε ἕναν ἀπελπισμένον ἄνθρωπο ποῦ δὲν θὰ τὸν εὕρῃ ἡ νύχτα...

« — 'Από 'κεῖνο ποῦ κατάλαβα, μοῦ εἶπε ζυγόνοντας πιότερο, ἔχεις ἀπόφασι νὰ σκοτωθῆς μονάχος σου... Κάποιο φαρμάκι ἔχεις 'στὴν

καρδιά, φαρμάκι τοῦ ἔρωτα βέβαια γιατὶ δὲν σκοτόνεται κἀνεὶς γιὰ ἄλλη ἀφορμή. . . Καϋμένο παιδί!

. . . Τὰ λόγια του μοῦ 'φεραν τὰ δάκρυα 'σ τὰ μάτια· καὶ προσπάθησα νὰ τὰ κρύψω, γιατὶ μοῦ 'ρχότανε ντροπὴ νὰ κλαίω σὰ μωρὸ παιδὶ μπροστὰ 'σ ἕνα στρατιώτη, μὰ δὲν 'μπόρεσα. Ἔπεσα κατὰ γῆς κι' ἐδάγκωνα τὰ χορτάρια γιὰ νὰ κρύψω τ' ἀναφυλλητὰ ποῦ μοῦ 'πνιγαν τὸ λαιμό . . .

. . . Ὁ φτωχὸς ὁ δεκανέας μ' ἐλυπήθηκε κι' ἦρθε κοντά μου . . . Μοῦ 'πῆρε χωρὶς νὰ τὸ νοιώσω τὸ μαχαῖρι καὶ τὸ 'πέταξε μακρυά. Ἔπειτα μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ μοῦ 'πε μὲ γλυκειὰ φωνή.

« — Ἔλα . . . μὴ κάνεις 'σὰν παιδί, βλάμη... Ντροπή!. . . Τὰ παλληκάρια δὲν κλαῖνε . . . Σήκω 'πάνω κι' ἔλα μαζί μου . . . Ἔχω γιὰ τὴν πληγὴ τῆς καρδιᾶς σου τὸ καλλίτερο γιατρικὸ τοῦ κόσμου . . . Ἡ πατρίδα μας κινδυνεύει καὶ φωνάζει τὰ παιδιά της . . . Δὲν εἶνε ἄδικο νὰ σκοτωθῆς μονάχος σου, ἀφοῦ 'μπορεῖς νὰ σκοτωθῆς μὲ δοξασμένο θάνατο γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς πατρίδας! . . .

. . . Δὲν ἐπερίμενα ἄλλο ν' ἀκούσω. Ἐσηκώθηκα ἥσυχος τόρα, ἐσήκωσα τὰ μάτια μου κι' ἀκολούθησα τὸ δεκανέα . . .

. . . Ἔνοιωθα μέσα μου μιὰ φλόγα ποῦ μ' ἔκαιγε καὶ μοῦ συνέπαιρνε τὴ λύπη ἀπὸ τὴν καρδιά . . . Πρώτη φορὰ αἰσθανόμουν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα . . . Τὰ μάτια μου ἐβρέχονταν πάλι ἀπὸ τὰ δάκρυα, μὰ τὰ δάκρυα ἐκεῖνα δὲν ἦταν σὰν ἐκεῖνα ποῦ ἔχυσα προτίτερα . . . Τὰ λόγια τοῦ δεκανέα μ' ἄλλαξαν ὅλως διόλου . . . Μοῦ 'πε γιὰ τὴν πατρίδα κἄτι λόγια ποῦ ἔφτασαν ὡς τὴν καρδιά μου, κι' ἀμέσως ἐσυλλογίστηκα νὰ πάω νὰ καταταχθῶ στρατιώτης, νὰ πάω νὰ πολεμήσω κι' ἐκεῖ νὰ 'βρῶ τὸ θάνατο ἐκεῖνο ποῦ τόσο ἐπιθυμητὸς μοῦ φαίνονταν.

. . . Δὲν ἀργήσαμε πολύ. Τὸ ἀπόγεμμα, βασίλεμα ἥλιου ἐφτάσαμε 'στὴ Λάρισσα. Τὴν ἄλλη 'μέρα παρουσιάστηκα 'στὸ Στρατολογικὸ Γραφεῖο καὶ ὡρκίστηκα τὸν ὅρκο ποῦ δίνουνε οἱ στρατιώταις. Μοῦ 'δειξαν τὸ σῶμα ποῦ μὲ κατάταξαν καὶ τὴν τρίτη 'μέρα ἐντύθηκα. Ἀγκάλιασα τὸ σπαθί μου καὶ τὸ ντουφέκι ποῦ μοῦ δόσανε κι' ὡρκίστηκα ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ τὰ τιμήσω . . . »

Ἐχτυποῦσαν δυνατὰ ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα ποῦ ὁ Κώστας μιλοῦσε μὲ τὸν ἅγιο ἐκεῖνο ἐνθουσιασμὸ ποῦ γεννᾷ ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδας, ἐχτυποῦσαν δυνατὰ δυνατὰ οἱ καρδιὲς τοῦ πατέρα του καὶ τῆς Ἀννέζας. Ὁ ἐνθουσιασμός του, φαίνεται, ἦταν μοναδικὸς γιατὶ καὶ 'στῶν δυνῶν τὰ μάτια ἄστραφτε ἡ ἴδια φλόγα καὶ τὸ ὑπερήφανο καὶ λεβέντικο παράστημα τοῦ τιμημένου στρατιώτη τὴν ἴδια εὐχάριστη ἐντύπωσι ἐγεννοῦσε 'στὴν καρδιά των.

Καὶ τότε μία σκηνὴ συγκινητική, ἔξοχος καὶ ἁγία ἀκολούθησε. Ὁ Κώστας ἐστράφηκε 'στὸν πατέρα του ποῦ τὸν ἐκύτταζε μὲ ὑπερηφάνεια καὶ τοῦ εἶπε :

— Τόρα, πατέρα μου, χρωσιῶ νὰ ἐκτελέσω τὸν ὅρκο μου, νὰ κάνω ὅ,τι μὲ διατάξουνε οἱ ἀνώτεροί μου. Μὰ μέσα 'στὴν καρδιά μου ἀνώτερο ἀπ' ὅλους ἔχω ἐκεῖνον ποῦ μοῦδωσε τὴ ζωή, ἐσένα, πατέρα μου. . Προστάζεις νὰ μείνω κοντά σου, νὰ γίνω λιποτάκτης καὶ νὰ πατήσω τὸν ὅρκο ποῦ 'δωσα; . . .

Ἡ καρδιὰ τοῦ γέρου ἐσφίχτηκε καὶ ἡ ὄψι του ἔδειχνε πῶς μέσα του ἐπολεμοῦσαν ἡ στοργὴ καὶ τὸ καθῆκον. Μὰ δὲν ἐβάσταξε πολὺ ὥρα αὐτό, ἐφάνηκε πῶς ἔλαβε κἄποια ἀπόφασι, ἐστράφηκε 'στὸ γυιό του καὶ τοῦ εἶπε :

(Ἕπεται τὸ τέλος)

★ ΑΠ' ΤΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ★

ΣΚΟΡΠΙΑ ΡΟΔΑ

Σκορπίσανε τὰ λούλουδα σκληρότατα
ποῦ ἐστόλιζαν τὴν κάθε μιὰ χαρά μου
στείρα, ὀρφανὴ γίνεται κάθε ἐλπίδα μου,
κι' ἀφίνει ἐδῶ σδυσμένα τ' ὄνειρά μου

—

Τὴν ἐκκλησιὰ πῶχτισα μεσ' 'στὰ στήθη μου,
ἐσέ, σκληρή, γλυκὰ γιὰ νὰ λατρέψω,
ποιὰ χεῖλη μεσ' 'στὴ γῆ θὰ μοῦ τὸ λέγανε
πῶς μαῦρο κοιμητῆρι θ' ἀγνοντέψω;

—

Κύτταξε 'δῶ τῆς εὐωδιές π' ἐσκόρπιζαν
τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα ὁλόγυρά μου.
'μοιάζουν πικρὰ καὶ μαῦρο νεκρολίδανο
ποῦ θυμιατίζει τὴ νεκρὴ εὐτυχιά μου.

—

Τόσα τραγούδια ὁμόφωνα σδυστήκανε
'στὴν εὐτυχία τὴν πρόσκαιρη τοῦ κόσμου
καὶ τὴ γλυκειὰ κι' ὁλόχαρη παράδεισο
σὰ μαῦρο κοιμητῆρι βλέπω ἐμπρός μου.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΙΑΓΚΙΝΗΣ

ΕΛΑ

Ἔλα, ξανθὴ, 'στὸ ἔμμορφο ἀκρογιάλι
μέ ρόδα σοῦχω πλέξει μιὰ φωλιά,
ἔλα νὰ γύρῃς τὸ χλωμὸ κεφάλι
μέσ' 'στὴ ὁλόθερμή μου ἀγκαλιά,
τὸν ἔρωτά μας θ' ἀργοψάλλουν τὰ πουλιὰ
τὸ δειλινὸ 'στὸ ἔμμορφο ἀκρογιάλι.

—

Ἔλα μαζῆ νὰ φύγουμε 'κεῖ πέρα,
ποῦ δὲ μᾶς φτάνουν πίκραις καὶ καϋμοί,
ποῦ θὲ νὰ βγῇ γιὰ μᾶς καινούργια μοῖρα,
θὲ νὰ περνᾷ ὁ χρόνος σὰ στιγμὴ,
θὰ μᾶς θερμαίνουνε κρυφοὶ παλμοὶ
'στὸ ἔμμορφο ἀκρογιάλι ἐκεῖ πέρα

ΜΙΜΗΣ ΑΦΕΝΤΑΚΗΣ

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

ΚΑΙ Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ

Ἦταν μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ πεντάμορφη κορασιά, ποῦ τὴν εἶχε ἡ μάννα της μονάχη καὶ ἀκριβή, καὶ δὲν τὴν ἄφινε ποτὲ νὰ βγῇ ὄξω, γιατὶ, ὅταν τὴ μοίραναν οἱ μοῖρές της, τῆς εἶχαν εἰπεῖ ὅτι τὴν ἡμέρα, ποῦ θὰ βγαίνε ὄξω θὰ τὴν ἔχανε ἡ μάννα της γιὰ πολὺν καιρὸ καὶ πολὺ θὰ κινδύνευε, ἂν καὶ 'στὸ τέλος θὰ νικοῦσε καὶ θὰ βασίλευε. Προτιμοῦσε ἡ καημένη ἡ μάννα της νὰ τὴν εἶχε πάντα στὴν ἀγκαλιά της, παρὰ νὰ τὴ χάσῃ ἀπὸ κοντά της, ἔστω κι' ἂν τὴν εὕρισκε ὕστερα τιμημένη καὶ δοξασμένη.

Μιὰ μέρα—θὰ εἶταν τότε ἡ Πεντάμορφη ὡς δέκα ἑφτὰ χρονῶν—ἐκεῖ ποῦ κεντοῦσε καὶ τραγουδοῦσε μὲ τέσσερες-πέντε φιληνάδες 'της, ἡ μάννα τῆς, ποῦ τὴ φύλαγε πάντα μὲ ἀνήσυχο ματι, ἔπεσε σ' ἕνα βαθὺν ὕπνο. Πρώτη φορὰ ποῦ τὸ πάθαινε οὐτὸ τὴν ἡμέρα ἡ μάννα της. Μόλις εἶδε αὐτὸ ἡ Πεντάμορφη λέει 'στὲς φιληνάδες της.

—Μὲ βγάζετε κι' ἐμένα μιὰ στιγμὴ ὄξω, ὡς ποῦ κοιμᾶται ἡ μάννα μου, νὰ ἰδῶ κι' ἐγὼ λίγον κόσμο;

—Σὲ βγάζομε ..

Τῆς εἶπαν οἱ φιληνάδες της, κι' ἀμέσως ἀφίνουν τὰ κεντήματα καὶ τοὺς ἀργαλειοὺς καὶ βγαίνουν κρυφὰ ὄξω ἀπὸ τὴν αὐλή.

Ἄμα βγῆκαν ὄξω τράβηξαν πρὸς τὰ περιβόλια. Ἐκεῖ εἶταν κι' ἕνα περιβόλι μὲ περίψηλον τοῖχο ὁλόγυρα, καὶ κλεισμένο μὲ θύρα σιδερένια, ποῦ δὲν ἤξερε κανεὶς τί εἶταν μέσα.

Ἡ Πεντάμορφη, ἀπὸ τὴ στιγμή, ποῦ εἶχε βγῆ ὄξω, ἀπὸ τὴ θύρα της, ὅλο ρωτοῦσε τὲς φιληνάδες της «τ' εἶ αι τοῦτο» καὶ «τί εἶναι ἐκεῖνο» καὶ δὲ χόρταινε νὰ βλέπῃ τὸν κόσμο μὲ τὰ καλά του ὅλα, ποῦ τὸν στερεύονταν, χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὴ γιατί, κι' ὅταν ἔφτασε στὸ περιβόλι, ποῦ εἴπαμε, μὲ τὴν κλεισμένη καὶ σιδερένια θύρα καὶ τὸν περίψηλον τοῖχο, ποῦ δὲν ἤξερε κανένας τ' εἶταν μέσα, ρώτησε καὶ γι' αὐτὸ τὲς φιληνάδες της : «Τ' εἶν' αὐτό ;» κι' οἱ φιλενάδες της τῆς εἶπαν ὅτι εἶταν ἕνα περιβόλι, ποῦ δὲν ἤξερε κανένας τ' εἶταν μέσα. Καὶ λέγοντες αὐτὰ τὰ λόγια πῆγαν στὴν κατάκλειστη καὶ σιδερένια θύρα του, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἰδοῦν μέσα ἀπὸ καμμιὰ χαραμμίδα, ἀλλὰ εὐτὺς ποῦ ἡ Πεντάμορφη ἔγγιξε μὲ τὸ χέρι της τὴ θύρα αὐτή, ἄνοιξε μονομιᾶς μονάχη της! Μπαίνει μέσα ἡ Πεντάμορφη, καὶ τὴ στιγμή, ποῦ θὰ πηδοῦσαν τὸ κατώφλιο κι' οἱ φιληνάδες της γιὰ νὰ μποῦν μέσα, ἡ θύρα κλεῖ καὶ τὲς ἀφίνει ὄξω!

Ἄμα τὴν ἔχασαν ἀπὸ μπροστά τους οἱ φιληνάδες της, χτύπησαν τὴ σιδερένια τὴ θύρα, φώναξαν «Πεντάμορφη! Πεντάμορφη!» σαράντα φορές, ἀλλὰ ποῦ ἀντιλογιά. Ὕστερα εἶδαν κι' ἀπόειδαν γύρισαν στὴ μάννα της τὴν ξύπνησαν καὶ τῆς εἶπαν «τὸ καὶ τὸ» ἔγειρε.

Ἄμα ἄκουσε τὸ χαμὸ τῆς Πεντάμορφης ἡ μάννα της ἔμπηξε τὲς φωνὲς καὶ τὰ κλάμματα, ἔκλεισε τὲς θύρες καὶ τὰ παράθυρα καὶ τίποτε δὲ μποροῦσε πλειὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Ἔρχομέστε τώρα στὴν καημένη τὴν Πεντάμορφη:

Ἄμα βρέθηκε κλεισμένη μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ περιβόλι, μοναχή της, χτύπησε τὴ σιδερένια θύρα καὶ φώναξε τὲς φιλινάδες τις ὅλες μὲ τὴν ἀράδα, σαράντα φορὲς τὴν καθεμιά, ἀλλὰ ποῦ ἀντιλογιά! Ὕστερα εἶδε κι' ἀπόειδε τράβηξε μέσα στὸ περιβόλι γιὰ νὰ ἰδῇ μὴν εἶταν καμμιὰ ἄλλη θύρα γιὰ νὰ βγῇ.

Ἐκεῖνο τὸ περιβόλι δὲν εἶταν σὰν ὅλα τὰ περιβόλια, ἀλλ' ἄλλο πρᾶμμα. Εἶταν μαρμαρωμένο ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη. Λουλούδια, δέντρα, βρύσες, ζῶα τετράποδα, πουλιά, ἀνθρῶποι, ὅλα μαρμαρωμένα!

Γυρίζοντας δῶθε κεῖθε μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ περιβόλι, βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα μαρμαρωμένο Βασιλόπουλο καβάλλα στ' ἄλογό του, ντυμένο χρυσᾶ φορέματα, ποῦχε πίσω του στράτεμα πολὺ κι' αὐτὸ ὅλο μαρμαρωμένο. Τὸ Βασιλόπουλο εἶχε ἕνα χαρτὶ στὸ χέρι καὶ τὸ χαρτὶ εἶχε γραμμένα αὐτὰ τὰ λόγια :

«Ὅποια κόρη μπῆ ἐδῶ μέσα, καὶ μὲ ἰδῇ καὶ »μὲ λεημονηθῇ καὶ μπορέσῃ νὰ βαστάξῃ ἀΰπνη »τρεῖς βδομάδες, τρία μερόνυχτα καὶ τρεῖς ὧρες καὶ »γεμίσῃ αὐτὴ τὴ λεκάνη, ποῦναι στὰ πόδια τ' »ἀλόγου μου ὡς τὰ χείλια δάκρυα, θὰ ξεμαρμαρωθῶ »καὶ θὰ ζωντανέψω μὲ ὅλο μου τὸ στράτεμμα, καὶ »ὅλο αὐτὸ τὸ περιβόλι μὲ τὰ λουλούδια του, τὰ »δέντρα του, τὰ νερά του καὶ τὰ ζῶά του, καὶ αὐτὴ »τὴν κόρη θὰ τὴν πάρω γυναῖκά μου καὶ θὰ τὴν »κάνω βασίλισσα».

Διαβάζοντας ἡ Πεντάμορφη αὐτὰ τὰ λόγια λυπήθηκε τὸ καημένο τὸ Βασιλόπουλο καὶ ὅλα τὰ πάντα, ποῦ εἶταν γύρω του μαρμαρωμένα, κι' ἀποφάσισε νὰ ἀγρυπνήσῃ τρεῖς βδομάδες, τρία μερόνυχτα καὶ τρεῖς ὧρες καὶ νὰ γεμίσῃ τὴ λεκάνη δάκρυα ὡς τὰ χείλια.

Ἄρχισε νὰ ἀγρυπνάῃ. Πέρασε μιὰ βδομάδα, πέρασε κι' ἡ δεύτερη πέρασε κι' ἡ τρίτη, γέμισε κι' ἡ λεκάνη δάκρυα. Τῆς ἔλειπαν ἀκόμα τρία μερόνυχτα καὶ τρεῖς ὧρες, ἀλλὰ εἶχε ξεγείνει ἀπὸ τὴν ἀΰπνία, καὶ κόντευε ν' ἀποκοιμηθῇ ὀρθή, ὅταν ἄκουσε ἕναν ὄξω ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ περιβολιοῦ, ποῦ φώναζε «Σκλάβες καλές! Σκλάβες καλές!»

— Πραμματευτή! Πραμματευτή! φωνάζει ἀπὸ μέσα ἡ Πεντάμορφη, πόσα μοῦ δίνεις μιὰ καλὴ σκλάβα;

— Ἕνα φλωρὶ ἡ κατώτερη, ἀπολογήθηκε ὁ πραμματευτής, καὶ τρία ἡ καλύτερη.

Κόβει ἀπὸ τὴν τραχηλιά της τρία φλωριὰ καὶ τοῦ τὰ ρίχνει.

— Τᾶλαβες; τοῦ λέει.

— Τᾶλαβα, τῆς ἀπολογιέται.

— Δός μου, λοιπὸν μιὰ ἀπὸ τὲς καλύτερες.

— Ποῦθε εἶναι ἡ θύρα νὰ σοῦ τὴ φέρω;

—Θύρα; Δὲν ἀνοιγει ἡ θύρα μας! Ἀνέβασέ την ἀτὸ ἀπάνω ἀπὸ τὸν τοῖχο, κι' ἀπ' ἐκει εἶναι δική μου δουλειά.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΧΡ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ

Βραβευθεὶς εἰς τὸν δον διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ κ. Μπάμπης Ἄννινος, ὁ γνωστότατος καλαμπουριστὴς καὶ μεθυγράφος πρόκειται νὰ ἐκδώσῃ προσεχῶς ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἱστορικαὶ Εἰκόνες» περισπούδαστον ἱστορικὸν ἔργον, ὅπερ θέλει κινήσει τὴν περιέργειαν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ.

Ὁ διαπρεπὴς λόγιος καὶ σεβαστός μου φίλος, μοὶ ἐπέδειξεν τὸ ἔργον ἐν χειρογράφῳ ἀπαρτιζομένῳ ἐξ ὀκτακοσίων καὶ πλέον σελίδων. Εἶναι μία περισπούδαστος ἱστορικὴ ἐπιθεώρησις τῶν ἀγώνων τοῦ 21 γεγραμμένη διὰ τῆς γλαφυρότητος ἐκείνης καὶ τῆς ἀπαραμίλλου χάριτος αἵτινες διακρίνουσι τὸν συγγραφέα τῶν «Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ». Ἰδίως θαυμάσιον εἶναι τὸ κεφάλαιον τὸ πραγματευόμενον περὶ τοῦ Παπουλάκη καὶ τῶν διαφόρων ἄλλων τὰ μάλα περιέργων τύπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ ἔκδοσις τοῦ λαμπροῦ τούτου ἱστορικοῦ ἔργου, ὅπερ πέπρωται νὰ καθέξῃ περισπούδαστον ἐν τῇ ἱστορίᾳ θέσιν καὶ ἐπιχύσῃ φῶς ἐπὶ πλείστων ζοφερῶν σημείων τῶν πατριωτικῶν τῆς ἐπαναστάσεως ἀγώνων, θὰ βραδύνῃ ὀλίγον, καὶ τοῦτο ὡς ἐκ τῆς μεγάλης δαπάνης, ἥτις ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἐκτύπωσιν αὐτοῦ.

Πρέπει πάσῃ δυνάμει νὰ ὑποστηρίξωμεν τὸ ἔργον τοῦ κ. Ἀννίνου, τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον τυγχάνει προϊὸν μακρᾶς μελέτης καὶ ἐργασίας, ἄλλως τε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως εἶναι, νομίζω, ἀσφαλὲς ἐχέγγυον περὶ τῆς ἐπιτυχίας.

ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Λοιπὸν τὸν Μάρτιον συνέρχεται ἐν Ἀθήναις τὸ πρῶτον πανελλήνιον ἐκπαιδευτικὸν συνέδριον! Εὖγε εἰς τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν! Ἡ ἰδέα πράγματι ὑπῆρξεν ἀρίστη κατὰ πάντα. Τοιούτου συνεδρίου ἐδεῖτο ἀπολύτως ἡ Ἑλλάς, τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον δι' αὐτοῦ θὰ τεθῶσι νέαι βάσεις εἰς τὸ κρατοῦν παρ' ἡμῖν πλημμελὲς ἐκπαιδευτικὸν σύστημα. Τὰ ἐκπαιδευτήριά μας, ἔχουν ἀνάγκην ριζικῆς ἀναδιοργανώσεως. Δὲν εἶναι πλέον ἐκπαίδευσις αὐτὴ τὴν ὁποίαν λαμβάνει ἡ νεολαία μας. Οἱ τελειόφοιτοι τῶν γυμνασίων εἶναι κατώτεροι καὶ αὐτῶν τῶν ἀποφοίτων τῆς δημοτικῆς σχολῆς. Ἄνευ συστηματικῆς καὶ εὐμεθόδου διδασκαλίας, ἄνευ ριζικῆς ἀναδιοργανώσεως τῶν ἐκπαιδευτηρίων μας οὔτε παίδευσις οὔτε μάθησις εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ

Τοῦ συνεδρίου πρωτοστατεῖ ἀνὴρ σεβαστὸς καὶ εἰς ἄκρον νοήμων, βαθὺς δὲ γνώστης τῶν ἐκπαιδευτικῶν, ὁ κ. Δημήτριος Βικέλας, ὁ διαπρεπὴς φιλολόγος καὶ ποιητής.

Ο κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ

Τελευταῖον ἡ «Νέα Σκηνὴ» παρέστησεν ἔργα τῆς ἀξιοπρεπείας αὐτῆς. Ὁ Μαρκήσιος Βιλλεμὲρ» π. χ. καὶ οἱ «Σύζυγοι τῆς Λεοντίνης» τοῦ Ἄλτερ Καπύς, τοῦ πολυγραφοτάτου τούτου δραματογράφου, τυγχάνουσιν ἔργα οὐ μόνον ἠθικά, ἀλλὰ καὶ διδακτικώτατα. Ὁ κ. Χρηστομάνος ἔδει νὰ κατανοήσῃ ἀρχῆθεν οἵαν σημασίαν κέκτηται τὸ θέατρον, ὁποῖον ἠθοπλαστικὸν ἐπιδιώκει σκοπόν, καὶ νὰ μὴν ἀναβιβάζῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς «Π α ρ ι ζ ι ά ν ε ς» καὶ τὰ παραπλήσια ἔργα πάντῃ ἀπάδοντα τῷ γοήτρῳ τῆς «Νέας Σκηνῆς» Τὰ τοιαῦτα ἔργα ἀνεβίβαζεν ὁ κ. Χρηστομάνος πρὸ τριῶν περίπου μηνῶν, κατανοήσας ὅμως τὴν πλάνην του τὰ διέγραψεν ἀπὸ τοῦ δραματολογίου του, ἐξ ἄλλου δὲν ἐπετρέπετο εἰς μίαν Κυβέλην καὶ μίαν Ξανθάκη νὰ ὑποκρίνωνται τύπους παρισινῶν κοκοτῶν!

ΑΓΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ

ΦΡΑΝΚ ΜΛΛΕΡ

Φιλέλλην Ἀμερικανὶς ποιήτρια

ΜΑΡΙΑ Θ. ΧΡΥΣΗ

ΜΙΑ ΑΓΝΟΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

(Διήγημα βραβευθὲν εἰς τὸν Α' διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν διηγήματος)

Εἶνε σεληνόλουστη νύχτα Μαΐου.

Εἰς τὴν γῆν ὑπάρχουν ἄνθη καὶ μύρα· εἰς τὸν οὐρανὸν ἄστρα καὶ ῥεμβασμοί

Εἰς τὸν κῆπον, κάτω ἀπὸ τοὺς πυκνοφύλλους κλάδους μιᾶς ἀκακίας, ὁ Παῦλος καὶ ἡ Μαργαρίτα, δύο παιδιὰ εἴκοσι καὶ δεκαεξ χρόνων, γεμάτα ζωὴ καὶ σφρῖγος, φλυαροῦν ἀδιάκοπα λόγια μεθυσμένης χαρᾶς, παραδομένα εἰς ἕνα ἐναγκαλισμὸν ἀφοσιώσεως, εἰς τὸν ὁποῖον τὰ ἔφερεν ἡ ἔνθεος ὁρμὴ τῆς νεότητος τὴν ὁποίαν ὅλα ὑποβοηθοῦν καὶ τίποτε δὲν ἀναχαιτίζει.

Ἠγαπῶντο μὲ τὴν ὑπέροχον ἐκείνην ἀγάπην, ἡ ὁποία φέρει μὲ παράφορον πτῆσιν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ὁσάκις τὰ φτερὰ τῶν μικρῶν της ἀγγέλων δὲν τὰ κατασυντρίβει τὸ βάρος τῆς ἐλαφρότητός των.

*
* *

Ὁ Παῦλος ἐφαίνετο ναρκωμένος, σχεδὸν λιπόψυχος ἀπὸ τὰ φιλήματα τῆς λατρευμένης του Μαργαρίτας. Θὰ ἐνόμιζε κάνεις ὅτι ἀπερροφοῦσε τὸν θάνατον καὶ ὄχι τὴν ζωὴν ἀπὸ τὰ κοράλλινα χείλη της. Εἰς τὸ πρόσωπόν του ἦτο ζωγραφισμένη ἡ ὀδυνηρὰ ὑπερένταση ψυχῆς τεινούσης νὰ καταλάβῃ τὸ ἄπειρον.

Αἰφνηδίως ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν ἀγκάλην της καὶ μὲ τὸ παράδοξον ἐκεῖνο ὕφος τὸ ὁποῖον ἐλάμβανεν εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις, εἶπεν εἰς τὴν Μαργαρίταν.

—Μαργαρίτα, σοῦ τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε...τὸ καταντῶς ἀηδία... Ἔτσι μοῦρχεται νὰ σοῦ δώσω τὸ τελευταῖο φίλημα, νὰ φύγω καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναϊδῶ πεζὰ 'στὰ μάτια μου.

—Μά, Παῦλε, εἶσαι κακός, εἶπεν ἡ κόρη μὲ ἀληθινὴν θλῖψιν, δὲν μὲ ἀγαπᾶς...δὲν μὲ ἀγαπᾶς καθόλου.

—Ὄχι, Μαργαρίτα μου, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος, δὲν τὸ εἶπα αὐτὸ ποτέ....ἀλλά....

—Ἀλλά;

Ὁ Παῦλος δὲν ἀπήντησε. Ἡ Μαργαρίτα ἐπανέλαβε.

—Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ νὰ σωπαίνῃς.

—Μὴν ἐπιμένῃς περισσότερο, Μαργαρίτα... σοῦ τὸ εἶπα..Μοῦ προξενεῖς λύπην μὲ τὰ φιλήματά σου καὶ μὲ τὰ χάδια σου..

—Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε δικαιολογία...αὐτὸ τὸ λέει φανερά: δὲν μὲ ἀγαπᾶς....δὲν μὲ ἀγαπᾶς καθόλου!.. Φαίνεσαι μάλιστα κάποτε-κάποτε....ἔτσι σὰν νὰ μὲ μισῇς!... Παῦλε, ἐγὼ διαβάζω 'στὰ μάτια σου; δὲν μὲ ἀγαπᾶς καὶ θὰ πεθάνω!... θὰ λυώσω ἀπ' τὸν καῦμό μου!....

— Οὔφ! πάλι! .πόσο μὲ στενοχωροῦνε αὐτά!... Νὰ αὐτὰ ἴσα-ἴσα εἶνε ἐκεῖνα ποῦ συχαίνομαι ἐγώ... Πόσο ἀηδιάζω τῆς ρωμαντικὲς γυναῖκες!...

— Ὥστε μὲ ἀηδιάζεις λοιπὸν αἴ;....

—Ναί!... πραγματικῶς εἶνε πολλὲς φορὲς ποῦ...

Καὶ τὰ μικρὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἔφεραν μέσα τους τὸν μεγάλον ἔρωτα ἐσιώπησαν. Ἔγειραν τὸ κεφάλι καὶ ἐβυθίσθησαν εἰς σκέψεις.

Τὸ νὰ ἀσχολῆται κάνεὶς μὲ τὸν ἑαυτόν του δὲν εἶνε ἀσήμαντον πρᾶγμα. Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν γίνεται ἕνος παράδοξος συγχρωτισμὸς τῆς ψυχῆς πρὸς ἑαυτήν, ὁ ὁποῖος εἰς μερικὰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις γίνεται πάλη ἀληθινή. Πάλη τῆς ψυχῆς πρὸς ἑαυτήν εἶνε κάτι τι ὀδυνηρόν.... Ἀλλοίμονον εἰς τὰς ἀσθενεῖς ψυχάς.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Μαργαρίτα ἔφεραν μέσα τους τὴν φυσικὴν ἀσθένειαν ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἡλικίαν των καὶ ἐνικήθησαν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν τους.

Ἡ Μαργαρίτα διέκοψε πρώτη τὴν σιωπήν.

— Καὶ ὅμως μοῦ εἶπες ὅτι δὲν μὲ μισεῖς.

— Ναί, τὸ εἶπα καὶ εἶνε ἀλήθεια....

Ἡ κόρη περιῆλθεν εἰς ἀμηχανίαν. Δὲν ἤξευρε τί νὰ εἴπῃ. Ἐσιώπησεν ὀλίγας στιγμὰς καὶ ἔπειτα ἐπανέλαβε.

— Τέλος πάντων πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι εἶσαι παράδοξος...πολὺ παράδοξος.

—Αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἀλήθεια... ἀλλὰ δὲν σημαίνει.

— Δὲν σημαίνει;! — ἡ Μαργαρίτα ἔσφιγξε τὰ δόντια ἀπὸ λύσσαν— δὲν σημαίνει λοιπὸν νὰ ἀγαπᾷ κάνεὶς μίαν νέαν, νὰ τὴν λατρεύῃ σχεδόν, νὰ ἀγαπᾶται ἀπ' αὐτὴν μέχρι σημείου ποῦ νὰ μὴν εἰμπορῇ νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτόν... καὶ ἔξαφνα νὰ σοῦ λέγῃ χωρὶς κάμμία αἰτία... δὲν σημαίνει νὰ σοῦ λέγῃ: «δὲν θέλω νὰ μὲ ἀγαπᾷς»· δὲν σημαίνει αὐτὸ τίποτε γιὰ ἕνα ἄνθρωπο μὲ αἴσθημα;!..

— Πάψε, Μαργαρίτα, πάψε γιατὶ δὲν λὲς τίποτα.

— Νὰ πάψω;!... δὲν λέω τίποτε;!...Ὄχι, δὲν θὰ πάψω, ἀλλὰ θὰ φωνάζω πάντα πῶς εἶσαι ἕνας ἀχαρακτήριστος!...

— Τὸ πιστεύεις αὐτό, Μαργαρίτα;...

Τὸ ψυχρὸν καὶ παράδοξον μειδίαμα μὲ τὸ ὁποῖον συνώδευσε τὴν δηκτικὴν ἐρώτησίν του ἔκαμαν ἀλγεινοτάτην αἴσθησιν εἰς τὴν δυστυχῆ κόρην, ἡ ὁποία ἀνεφώνησε μὲ ἀγωνιώδη ἀπελπισίαν.

— Τὸ πιστεύω λέει; !... ἀκοῦς νὰ μ' ἐρωτᾷ ἂν τὸ πιστεύω!...

— Ναί, σ' ἐρωτῶ κα σὲ βεβαιώνω, Μαργαρίτα, δὲν τὸ πιστεύεις, ἐξηκολούθησεν ὁ Παῦλος μὲ τὴν ἀμείλικτον ψυχρότητά του, ἀλλὰ καὶ μὲ μίαν παράδοξον περιπάθειαν συγχρόνως, ὡσὰν νὰ ὑπήκουε εἰς κάποιαν μυστικὴν ὤθησιν, ἡ ὁποία ἀπέβλεπεν ἀπόκρυφον σκοπόν.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἔφεραν πάλιν τὴν κόρην πρὸς ἑαυτήν. Ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ, νὰ ἐρευνᾷ τοὺς λόγους τοῦ Παύλου, νὰ παλαίῃ καθ' ἑαυτῆς πάλην ἄνισον ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξήρχετο πάντοτε ἡττημένη.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὕστερα ἀπὸ ὀλίγην σιωπήν, μὲ μισεῖς καὶ ὅμως ἐξακολουθῶ νὰ σὲ ἀγαπῶ!

— Τὸ ἤθελα, Μαργαρίτα, τὸ ἤθελα νὰ σὲ μισήσω!... Ναὶ ἤθελα νὰ σὲ μισήσω... καὶ ὅμως δὲν τὸ κατορθώνω!... ἀλλὰ ὄχι... ὄχι... δὲν τὸ θέλω αὐτό... θέλω μόνο νὰ μὴ μὲ ἀγαπᾷς!...

— Λοιπὸν μ' εὑρίσκεις τόσο φοβερὰ ἄσχημη;..

— Ὤ!... ὄχι... ὄχι!... ἀπ' ἐναντίας σ' εὑρίσκω ἀξιολάτρευτον...

— Λοιπὸν ἀγαπᾷς ἄλλην...

— Ὤ!... μὴ λὲς τέτοια λόγια... τὸ ξέρεις πολὺ καλά...

— Τότε λοιπὸν τί λόγον ἔχεις;... γιατί;...

— Σοῦ ἐξηγοῦμαι λοιπὸν ἀφ' οὗ τὸ θέλεις: Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω γιατί!.. Ἡ ἀγάπη σου μοῦ προξενεῖ κάτι τι ποῦ ὁμοιάζει μὲ λύπην. Μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπη γεννιέται κάτι τι μέσα μου, ποῦ βάφει τὴν ἀγάπη μου μὲ ἕνα χρῶμα μαῦρο... νά, θέλω νὰ μὴ μὲ ἀγαπᾷς!...

Ἡ Μαργαρίτα ἐνικήθη ἐντελῶς ἀπὸ τὸ πάθος της.

— Παῦλε μου!... ἄγγελέ μου!... ἄφησέ με νὰ σ' ἀγαπῶ, ἄφησέ με νὰ σὲ λατρεύω! Δὲν ἠμπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα!... Ἄχ!... σὲ ἀγαπῶ τόσο πολύ!... Ἀλλὰ ὄχι, ἐσὺ δὲν ἶσαι κακός... θέλεις νὰ σὲ ἀγαπῶ... Δὲν θέλεις αἴ;..

Ἡ Μαργαρίτα παρώξυνε ἀκόμη περισσότερον τὸν Παῦλον.

Ὁ Παῦλος συνετρίβη, ἀλλὰ δὲν ἐκάμφθη.

Ἡ Μοῖρα εἶχεν ἀνέκκλητον σκοπόν.

— Μαργαρίτα μου, σὲ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω!.. Ἀλλὰ μὴ μὲ ἀγαπᾷς... θέλω νὰ μὲ λησμονήσῃς... θέλω νὰ χωρίσουμε γιὰ πάντα!...

Οἱ λόγοι αὐτοὶ προφερθέντες μὲ φανερὸν τόνον ἀποφασιστικότητος ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς κόρης ὡς ρεῦμα ἠλεκτρικόν. Ἀμέσως ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τοῦ νέου καὶ ἐστάθη ὀρθία ἐνώπιόν του μὲ ἕνα ἀλλόκοτον ὕφος ὡσὰν νὰ ἦτο πανίσχυρος.

— Λοιπὸν σὲ λησμονῶ γιὰ πάντα!...

Ὁ γυναικεῖος ἐγωϊσμὸς εἶχεν ἐξεγερθῆ μέσα της μὲ ὅλην τὴν σφοδρότητα τοῦ ἐνστίκτου.

. . . . . .

Ἀπεχωρίσθησαν μὲ τὸν σκοπὸν νὰ λησμονηθοῦν.

* * *

Ἡ γυνὴ εἶνε προωρισμένη εἰς τοὺς ἠθικοὺς πολέμους νὰ ἡττᾶται.

Ὁ Παῦλος ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἀγαπᾷ ἂν καὶ συνησθάνετο ὅτι ἠγάπα... Ἠθέλησε νὰ ἀπατήσῃ τὸν ἑαυτόν του καὶ τὸ κατώρθωσε.

Ἡ Μαργαρίτα ἔμεινε γυνή.

* * *

Παρῆλθον δύο ἕως τρία ἔτη καὶ ἡ Μαργαρίτα ἐμαραίνετο ὡς ῥόδον τὸ ὁποῖον διήνυσε τὰς ἡμέρας τοῦ Ἀπριλίου του.

Ἔκειτο εἰς τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην καὶ τὰ μισοσβυσμένα βλέμματά της ἀνήσυχα ἀνεζήτησαν τὸν Παῦλον. Ἐκεῖνος ἐπλησίασε· ἐγονάτισε, καὶ ἐν ᾧ κατεφίλει τὴν χεῖρά της διέχυσε τὴν καρδίαν του.

— Μαργαρίτα μου, σοῦ ζητῶ συγχώρησιν!... Σὲ ἀγάπησα σὰν τρελλός... ἀλλὰ ἤμουν παιδὶ ἀκόμη καθὼς καὶ σύ!... Ἀγάπησα περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἠμποροῦσε νὰ ἀγαπήσῃ μία καρδιὰ παιδιοῦ!... Ἡ ὑπερβολικὴ αὐτὴ ἀγάπη μὲ ἔθλιβε, μὲ ἐκούραζε καὶ δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὸ ἐννοήσω!.. Μαργαρίτα μου, ἔπρεπε νὰ ἀγαπώμεθα λιγώτερον διὰ νὰ εὕμεθα εὐτυχεῖς!...

Σῦρος. ΜΑΡΙΑ Θ. ΧΡΥΣΗ

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

(Δι' ἀπαγγελίαν)

Μιὰ 'μέρα, 'μέρα Γενναριοῦ, ποῦ 'στάλαζε φαρμάκι!...
τὸ Χάρο ὁ Πλάστης 'πρόσταξε μὲ γρήγορο τὸ βῆμα,
νὰ 'ρθῇ δῶ, 'στὴν 'Αθήνά μας, 'σ ἕνα φτωχὸ σπητάκι..
νὰ κόψῃ κάποιον κοριτσιοῦ τοῦ βίου της τὸ νῆμα!...

Καθὼς ὁ Χάρος ἄκουσε τὸν Πλάστη ἀπ' τὰ ἐρέβη,
χούμιξε μὲ τὰ μαῦρά του φτερὰ ὡσὰν ἀγέρας...
καὶ μόλις 'δῶ 'στὴ Κιβωτὸ τῆς δόξας ἐκατέβη,
ἐστάθη 'στὸ φτωχόσπητο, ποῦ τοὔδειξ' ὁ Πατέρας.

Πάει.. μὲ τὰ ποδάρια του τὰ κόκκαλα.. τὰ κρύα...
κι' ἐκούρνιασε 'στὴ πόρτα της, γιὰ νὰ τὸν 'δῇ... ἐκείνη!...
κλαίει ἡ μάννα. πνίγονται τἀδέρφια της τὰ τρία!..
ὅμως 'στοῦ Χάρου τὴν καρδιά, δὲν φθάνουνε οἱ θρῆνοι!..

Τεῖναι; .Σιωπή! .Ἡ νηὰ ξυπνᾷ.. κάνει τῆς μάννας γνέμα
κολᾷ τὰ κρύα χείλη της 'στὸ δεξιό της χέρι...
καὶ ψιθυρίζει: — Δές, μαμᾶ, αὐτὸ τὸ μαυροφτέρη
'στὴν πόρτα 'κεῖ.. τί κίτρινος! .'δές στόμα, γιὰ δὲς βλέμμα!

Δέν ἔχει κρέας πουθενά... μήτε κροκοὺς κι' ἀσπράδια!..
μὰ μήτε δέρμα καὶ μαλλιά... σὰ λεπροδιακονιάρης!...
κι' ἀντὶς γιὰ μύτη.. κύτταξε. ἔχει μιὰ τρύπα ἄδεια!..
μήτε στομάχι κι καρδιά... εἶν' ὅλος κκκαλιάρης!...

Σηκώθηκε... γιὰ 'δές, κρατεῖ ἕνα μακρὺ νυστέρι!..
Μαμᾶ, φοβοῦμ', ἔρχεται 'δῶ!.. Πάρεμε ἀπ' τὸ στρῶμα!.
Νάτος!.. μὲ πιάν' ἀπ τὰ μαλλιά... πῶ! πῶ! τί κρύο χέρι!..
Διῶξέ τον! Ἄχ!. μ' ἔσφαξε, ἄχ!.. κι' ἐσφάλισε τὸ στόμα!

Εἶπε.. κ' ἡ ἀθῶά της ψυχὴ ἐβγῆκε ἀπ' τὰ στήθεια...
μ' ἕνα χαμόγελ' ἀλαφρό, ποῦ 'χώρισε τὰ χείλη...
ψυχρό... ἀλλὰ ζωγραφιστὸ μὲ τὴ πικρὴ ἀλήθεια
γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωή... γιὰ τὴ φθαρτή μας ὕλη!..

Ἀθῆναι. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΓΚΑΡΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Α΄ ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἐξαχθέντων τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ «Α΄. Μεγάλου Διαγωνισμοῦ Ἐγγραφῆς Συνδρομητῶν» προκηρυχθέντος εἰς τὸ φύλλον τῆς 1ης Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. σελ. 7, λαμβάνουν τὰ ὑποσχεθέντα **πεντήκοντα βραβεῖα** οἱ ἑξῆς:

1ον ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΝΤΟΣ. 112
2ον ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἄλυτον Αἴνιγμα, 88.
3ον ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀπόδημον Πτηνὸν (Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον), 80.

4ον Δὶς Κατίνα Παντελάκη, 76. — 5ον Κατακτητὴς Καρδιῶν, 65. — 6ον κ. Δ. Παναγιωτίδης, 61. — 7ον κ. Χ. Παπαδημητρακόπουλος, 58. — 8ον Σκανδαλιάρα, 52. — 9ον Χιονισμένος Παρνασσός, 52. — 10ον Δοξασμένος Στρατηγός, 50. — 11ον Δὶς Νατάλια Ροσέλλι, 48. — 12ον Μαυροθαλασσίτης, 47. — 13ον Τζέμμα Σίδωριτς, 47. — 14ον κ. Παν. Ἀποστολάκης, 44. — 15ον Δίδες Θ. Χρύση, 41. — 16ον Ἀρχηγὸς τῶν Δαιμόνων, 38. — 17ον κ. Ἄνθος Παπαβασιλείου, 31. — 18ον Ἐστεμμένη Καλλονή, 28. — 19ον κ. Ἰωάν. Πασχαλίδης, 28. — 20ὸν Δὶς Βασ. Τσάμπηρα, 25. — 21ον κ. Δ. Παταποστόλου, 23. — 22ον Δὶς † Νίτσα Νικολαΐδου, 20. — 23ον Ἑλλάς, 19. — 24ον Δὶς Ἑλένη Οὐρανίδου, 17. — 25ον κ. Π. Νικολόπουλος, 16. — 26ον — 30ον κ.κ. Ν. Παπαλουκᾶς, Στ. Παυλίδης, Χρ. Σκλαβοῦνος, Δεισδαιμόνα καὶ Δὶς Σταματοῦλα Στεφανίδου, 15. — 31ον Βασιλεὺς τῶν Ἀγρίων, 14. — 32ον Ἄρ-Νουβώ, 12. — 33ον — 35ον Δὶς Ὄλγα Μανιάτου, Εὔθυμος Νέος καὶ Ἐρημιά, 11. — 36ον — 45ον Ἀνθοδέσμη Ἴων, Ζιζάνιον Ἀρσακείου, Φρὰ Διάβολος, Φρῖξος, Δὶς Ἐλπινίκη Ἰατρίδου, Ἰουλία δὲ Μοντές, Ὄμπερον, Μοῦσα Θάλεια, κ. Χ. Ἀντωνακόπουλος καὶ Δὶς Ἑλένη Τουρλινοῦ. 10. — 46ον — 48ον Δίδες Ἀθηνᾶ Μπαξεβανάκη, Ὄλγα Ζούκη καὶ Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον, 6. — 49ον — 50ὸν Λάτρις τοῦ Ὡραίου, καὶ κ. Ἱερόθεος Παπαδόπουλος, 5.

Ἐνέγραψαν προσέτι συνδρομητὰς καὶ οἱ ἑξῆς: Ἡ Δὶς Κοῦλα Μπούκου, Ἐλπὶς Εὐτυχίας, ὁ κ. Μ. Ἀναστασόπουλος, ἡ Δὶς Κοῦλα Χαραλάμπους, Ἀφροστεφανωμένον Κῦμα καὶ κ. κ. Ἰωάννης Λέφας, Κ. Κατσανδρῆς, Δ. Μαυρογένατος, 4. — Δὸν Πατάτας, Ἕσπερος, Δίδες Αἰκ. Φωκᾶ, Μαρία Μπελλόνια, Τριλυμιώδης Θάλασσα, Δὶς Μαρ. Πρωτεκδίκου καὶ κ. Κ. Μισαηλίδης, 3. — Βασιλὶς τῶν Ἀγρίων, Συριανὸν Ζιζάνιον, Μελαγχολικὴ Ἐρημῖτις, 2. — Δὶς Ἑλένη Ἀναγνωστοπούλου, Ἀχόρταγη Ἀγάπη, Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδεροπ, κ. Κ. Γάτος, Ἀρχηγὸς τῶν Ζιζανίων, Μῶμος καὶ κ. Στέφ. Κατσαρόπουλος, 1.

Σημ. Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσους συνδρομητὰς ἐνέγραψεν ἕκαστος. Τὰ δῶρα τῶν βραβευθέντων θὰ τὰ στείλωμεν προσεχῶς, παρακαλοῦμεν δὲ τοὺς λαβόντας τὰ τρία πρῶτα βραβεῖα (οὓς θερμῶς συγχαίρομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς βραβευθέντας καὶ ἐγγράψαντας συνδρομητὰς) νὰ μᾶς στείλουν τὰς φωτογραφίας των ἵνα δημοσιεύσωμεν τὰς εἰκόνας των.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Χαίρετε, δάση σκιερὰ καὶ χλόη μυρωμένη
καὶ σεῖς γλυκόλαλα πουλιὰ
πετᾶτε 'κεῖ ὅπου φωλιὰ
ζεστὴ σᾶς περιμένει.

Στοῦ φθινοπώρου τὴν πνοὴ τὰ φύλλα μαδημένα
'στὴ γῆ σωριάζονται ξερά,
τ' ἄνθη θλιμμένα καὶ ὠχρὰ
πεθαίνουν ἕνα-ἕνα.

Αὐτὸ τὸ δένδρο ποῦ γυμνὸ ὁ ἄνεμος τὸ γέρνει,
'σὰν ὀρφανὴ 'μοιάζει καρδιὰ
χωρὶς ἐλπίδες καὶ χαρά,
ποῦ συμφορὰ τὴ δέρνει!

Σὰν ὕστατο μειδίαμα ἀγαπητῶν χειλέων,
σὰν φίλημ' ἀποχωρισμοῦ,
'μοιάζει τοῦ ἥλιου τοῦ χλωμοῦ
τὸ φῶς τὸ τελευταῖο.

Τὸ πένθιμο τῆς φύσεως πῶς θέλγει τὴν ψυχή μου,
ἡ ὄψις της ἡ σκοτεινὴ
πόσο μ' ἑιένα συμφωνεῖ
πῶς 'μοιάζει τὴ ζωή μου!

Καὶ ὁ βορηᾶς μέσ' 'στὰ κλαδιά μου φαίνεται πῶς κλαίγει
καὶ κάθε φύλλο ἀπ' τὸ κλαδί
μοῦ φαίνεται ὅταν μαδῇ
τὴν τύχη μου προλέγει!

Σῦρος. ΜΑΡΙΑ Ο ΧΡΥΣΗ.

ΩΡΑΙ ΕΥΘΥΜΙΑΣ

Ὁ Κύριος Κουρκούμπας...

—Βρέ, Θανάση, πήγαινε νὰ πάρῃς πέντε λεπτῶν ψωμὶ καὶ πέντε λεπτῶν τυρί, γρήγορα!.....

Ὁ Θανάσης...

—Ἀμέσωωως.

Θέτει τὴν μίαν πεντάραν εἰς τὸ ἕνα χέρι καὶ εἰς τὸ ἄλλο τὴν ἄλλην καὶ τρέχει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ Κυρίου του.

Εἰς τὸν δρόμον.

—Ψωμί, τυρί, ψωμί, τυρί... ψωμ... τυρ... ἄ! ἐλησμόνησα νὰ ἐρωτήσω μὲ ποιὰ πεντάρα θὰ πάρω τὸ ψωμὶ καὶ μὲ ποιὰ τὸ τυρί...

ΙΩΑΝ. Χ. ΧΡΗΣΤΟΥ

—Δὲν τραγουδεῖτε 'λίγο, Δεσποινίς;

—Μὰ δὲν βλέπετε πόσοι εἶνε;... Ντρέπομαι!

—Μπᾶ! εἶναι ὅλοι ξένοι.. δὲν ἐννοοῦν Ἑλληνικά!

—

—Μπεμπέ μου, σοῦ ἔφερα τὸ κινίνο σου· μὲ γλυκὸ θέλεις νὰ τὸ πάρῃς ἢ μὲ ροσόλι;

—Δός μου, μαμᾶ, τὸ γλυκὸ νὰ πάρω τὸ ροσόλι.

ΑΛΥΤΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

—Ἀσπασία, ἐμοίρασες μὲ τὸν Ἰάκωβον αὐτὸ τὸ ζαχαράτο, ποῦ σοῦ ἔδωσα;

—Ναί, μαμᾶ μου, τὸ ἐμοίρασα. Ἐγὼ ἔφαγα τὸ γλυκὸ καὶ εἰς τὸν Ἰάκωβο ἔδωσα τὸ τραγουδάκι, ποῦ ἦτο μέσα τυλιγμένο.. τοῦ ἀρέσει πολὺ τοῦ Ἰακώβου νὰ διαβάζῃ ποιήματα.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΕΡΗΜΙΤΙΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ «ΜΑΡΜΑΡΥΓΑΣ»

— Ὁ ἐρῶν οὐδέποτε τὸ ἠθέλησεν, ὁ ἀναγκασθεὶς οὐδέποτε ἠγάπησεν.

— Κατά τι νὰ ἁμαρτήσῃ ὁ ἐρῶν; ὁ ἀληθὴς ἔρως ἐξαγνίζει, μᾶς πλησιάζει πλειότερον ἢ ἡ προσευχὴ εἰς τὸ Ὑπέρτατον Ὄν.

— Μία καρδία λέγεται μεγάλη ὅταν συνδιάζει τρυφερότητα παιδίου καὶ ἀγριότητα λέοντος, γυναικὸς θωπείαν καὶ κτύπημα γίγαντος.

— Καρδία ἄνευ πνεύματος εἶναι ἤρως δεσμώτης.

Καλύβη τῆς Ἐρημίτιδος.

ΛΕΥΚΗ ΣΕΛΙΣ

— Ὁ πλοῦτος κολύπτει τὰ ἐλαττώματα, ἡ δὲ πτωχεία ἀποκαλύπτει τὰς ἀρετάς.

— Ἡ μεγαλειτέρα ἀλήθεια εἶναι ὅτι πάντες—ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον—λέγομεν ψεύματα.

Λεωφόρος Ἀθηνᾶς.

— Τρία τινὰ ἀποτελοῦσι τὴν εὐτυχίαν: Ἡ ἀγνότης τῆς ψυχῆς. ἡ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος καὶ ἡ ὑγεία τοῦ πνεύματος.

— Ὁ εἰλικρινὴς γέλως προδίδει εὐθεῖαν καρδίαν.

Φιλόγελως Κόρη.

— Ὁ Θεὸς ὑπηγόρευσε τὸν ἔρωτα καὶ ἡ Φύσις τὸν ὑπέθαλψεν

Πεθαμένος Ζωντανός.

— Ὁ ἔρως εἶνε νόσος καὶ φάρμακον· ἄλλοτε καθιστᾷ τοὺς ὑγιεῖς ἀσθενεῖς καὶ ἄλλοτε τοὺς ἀσθενεῖς ὑγιεῖς.

Βράχος τῆς Φρεαττύος.

— Ἡ εὐτυχία εἶνε κάτι τι τὸ ὁποῖον ἀσφαλέστερον χάνομεν ὅσον περισσότερον διώκομεν.

Σκανδαλιάρα.

— Ἐὰν ρίψῃς λίθον εἰς τὴν θάλασσαν ἡ ἄπειρος ἔκτασις τῶν ὑδάτων αὐτῆς οὐδόλως θὰ ταραχθῇ ἐνῷ ὁ αὐτὸς λίθος ἤθελε συνταράξει μίαν δεξαμενήν. Σὺ ὅστις ὀργίζεσαι διὰ τὴν παραμικρὰν αἰτίαν πρὸς ποίαν ὁμοιάζεις;

Σκάνδαλον Ἀρσακείου.

ΑΚΟΥ!

Ἄκου τὰ 'στερνά μου λόγια,
τὴν ἐξομολόγησί μου·
Νοιώθω κάτι τι γιὰ σένα
ποῦ μιλᾷ μέσ' 'σ τὴ ψυχή
Ἄκου! ἡ στερνή μας ὥρα,
τοῦ ἔρωτός μας, κόρη, φτάνει!
Σ' ἀγαποῦσα, μὰ ὁ ἔρως
τὸ γαμήλιο στεφάνι
Τό πετᾷ θέλει νὰ φύγῃ
ναῦρῃ στέγασμα σὲ ἄλλη
Ἀγκαλιά· τόσους μας ὅρκους
τοὺς σκορπᾷ ἡ παραζάλη
Στῆς καρδιᾶς μόνον ἀφίνει
τὰ σκοτεινιασμένα βάθη
Ἰσκιο μαῦρο κάποιου ἥλιου,
κάποια κολασμένα πάθη.
Ἄκου τὰ στερνά μου λόγια:
Σὲ λατρεύω, κόρη, ἀκόμα·
ἂν νὰ ζήσω γιὰ σὲ θέλῃς
δός μου δυὸ φιλιὰ 'σ τὸ στόμα.

ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ ΚΑΡΔΙΩΝ

Β'. ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Σήμερον προκηρύσσομεν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου ἄνευ τῆς αὐξήσεως τῆς ὑπαρχούσης συνδρομῆς δ'. μέγαν διαγωνισμὸν ἐγγραφῆς συνδρομητῶν εἰς ὃν ἔχουν δικαίωμα συμμετοχῆς πάντες οἱ ὑπάρχοντες συνδρομηταὶ καὶ συνδρομήτριαί μας, οἱ νέοι τῇ ἐνεργείᾳ ἄλλων ἐγγραφόμενοι καὶ τ' ἀδέλφια τῶν συνδρομητῶν μας.

ΟΡΟΙ εἰς τὸν παρόντα διαγωνισμὸν εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Δέον νὰ ἐγγραφῶσι μέχρι τῆς 1ης Φεβρουαρίου 1904 πεντακόσιοι (500) νέοι συνδρομηταί.

2) Δέον τριακόσιοι (300) τοὐλάχιστον ἐκ τῶν ἤδη ὑπαρχόντων συνδρομητῶν ν' ἀνανεώσουν τὴν συνδρομήν των

Καὶ τότε τὸ φύλλον θὰ ἐκδίδεται ΤΡΙΣ τοῦ μηνὸς ἢ ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΟΝ. Ἐὰν δὲ ἐγγραφῶσι καὶ τριακόσιοι (300) ἀκόμη νέοι ἤτοι τὸ ὅλον ὀκτακόσιοι (800) τότε τὸ φύλλον θὰ ἐκδίδεται καὶ μὲ ΕΞΩΦΥΛΛΟΝ.

ΒΡΑΒΕΙΑ εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον θὰ δοθοῦν εἴκοσι (20) μεγάλα ἂν ἐγγραφοῦν 500 νέοι συνδρομηταὶ καὶ τριάκοντα δύο (32) ἂν ἐγγραφοῦν (800) ὡς ἐξῆς:

Ὅστις ἐγγράψῃ 25 συνδρομητὰς ἑτησίους θὰ λαμβάνῃ μέγα βραβεῖον ὅπερ θὰ εἶναι ἡ δημοσίευσις τῆς εἰκόνος του ἐντῷ «Ἑσπέρῳ». Πρὸς δὲ θὰ λαμβάνῃ 3 εἰκονογραφημένους τόμους καὶ θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ὁ ημοσιεύῃ δωρεὰν ἐπὶ τρεῖς φορὰς εἰς τὰς «Μικρὰς δημοσιεύσεις»

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βραβείων θὰ δοθοῦν καὶ πολλὰ μικρότερα, ἤτοι:

α') εἰς τὸν ἐγγράφοντα 10 συνδρομητὰς ἑτησίους θὰ δίδεται ἕν μυθιστόρημα καὶ

β'.) Εἰς τὸν ἐγγράφοντα 15 δύο μυθιστορήματα.

Ὅρος ἀπαραίτητος: Ἑκάστη ἐγγραφὴ δέον νὰ συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς.

Εἰς τὸν παρόντα διαγωνισμὸν δύο ἐξάμηνοι συνδρομαὶ λογίζονται ὡς μία ἐτησία.

ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΗΓΕΜΟΝΕΣ τοῦ «Ἑσπέρου» θὰ κηρύσσωνται δύο, ὡς ἑξῆς: ὁ ἐγγράψας καὶ ἡ ἐγγράψασα τοὺς περισσοτέρους συνδρομητὰς μεταξὺ τῶν 500 ἢ 800 νέων θὰ λάβωσι τὰ κορυφαῖα δύο βραβεῖα ἤτοι θὰ κηρυχθῶσιν εὐεργέται τοῦ «Ἑσπέρου» καὶ ἡγεμόνες ὅλων τῶν συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν μας, θὰ δημοσιευθῶσιν καὶ πάλιν αἱ εἰκόνες των ἐν τῇ α'. σελίδι τιμητικῶς καὶ θὰ ἔχωσι πολλὰ δικαιώματα ἅτινα θὰ ὁρισμεν μόλις ἐκδοθοῦν τ' ἀποτελέσματα τοῦ παρόντος διαγωνισμοῦ μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ δικαίωμα— ἀφοῦ θὰ εἶνε πλέον εὐεργέται—νὰ ἐπιφέρωσιν οἱανδήποτε καινοτομίαν ὠφέλιμον.

Σημ. μόνον ἡ μέχρι 1ης Φεβρουαρίου 1904 ἀνανεώσαντες τὴν συνδρομήν των θὰ ἔχουν δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων τοῦ 1904.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ "ΕΣΠΕΡΟΥ,,

Πολὺ σὲ εὐχαριστοῦμεν, φίλτατε Ἀρχάγγελε, διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς σας· εἶσθε ὁ πρῶτος ὅστις ἐγγράφεσθε διὰ τὸ νέον ἔτος 1904. Νὰ ἰδοῦμε ἂν εἶσθε τυχερὸς καὶ σᾶς μιμηθοῦν πολλοὶ δι' ὅπερ δὲν ἀμφιβάλλομεν.

Συνδρομή σας ἐλήφθη, φίλτατε Συριανέ. Ἕκαστον τεῦχος Μαρμαρυγῶν τιμᾶται λεπ. 15, δέσμη δὲ ἐκ 15 τευχῶν δρ. 2. Τὸ ἀντίτιμον δύνασθε ν' ἀποστέλλετε, ὅταν τὸ ποσὸν εἶναι μικρότερον τῆς δραχμῆς, μὲ ἀνάλογα γραμματόσημα.

Συνδρομή σας ἐλήφθη, Ἁλμυρὸν Κῦμα, καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολύ.

Εὐχαρίστως ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σας, φίλτατε Ἅρμπατζία. Μαρμαρυγαὶ ἐστάλησαν.

κ. Γ. Καραγιαννόπουλον, Πειραιᾶ. Συνδρομή σας ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν πολύ.

κ. Κ. Λίβαν, Ἐνταῦθα. Ἐλλείποντα φύλλα ἐστάλησαν ἐκ νέου. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν συνδρομήν ἔχετε δίκαιον· συγγνώμην.

Πολὺ εὐχαρίστως σὲ δεχόμεθα, φίλτατε Βράχε τῆς Φρεαττύος, εἰς τοὺς διαγωνισμούς μας. Φωτογραφία κ. λ. π. ἐλήφθησαν.

Εὐχαρίστως ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σας, Τειρεσία.

Ἔργα σας, φίλτατε Ἱππότα τῆς Πούγκας, Μαγικὲ Γρίφε καὶ Χάρις, ἐλήφθησαν.

Λύσεις ἐλήφθησαν, φίλτατοι Βασιλεῦ τοῦ Ἄργους καὶ Εὐρώτα.

Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀντάλλάξουν: Ὁ Ποιητὴς τῶν Τάφων μὲ τὴν Ἐρωτομανῆ, Δεισδαιμόναν, Λάτριδα τοῦ Ὡραίου, Φιλόγελων Κόρην, Ῥωμαντικὴν Καρδίαν, Μικρὸ καὶ Νόστιμο, Λευκάνθεμον, Ἀχόρταγην Ἀγάπην, Δίδα Ἀθηνᾶν Τσακίρη, Ἄλυτον Αἴνιγμα (ἐμμέτρως) καὶ Σεληνοφώτιστον Νύκτα.—Ἡ Δεισδαιμόνα μὲ τὸν Ἀρχηγὸν τῶν Πονεμένων Καρδιῶν, κ. κ. Εὐάγγ. Παπαγεωργίου, Γερ. Δρακίδην, Περιηγητὴν καὶ Παράξενον.—Ὁ κ. Εὐάγγ. Λουκάκης μὲ τὴν Δεισδαιμόναν (μὲ τ'ἀληθὲς ὄνομά της).—ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ζιζανίων μὲ τὸν Χιονισμένον Παρνασσόν, Λάτριδα τοῦ Ὡραίου (ἣν γνωρίζει), Ἐρωτομανῆ καὶ Μαῦρον Δαίμονα —Ὁ Συριανὸς μὲ τὴν Δίδα Ἀθηνᾶν Μπαξεβανάκη, Ζιζάνιον Πειραιῶς καὶ μὲ ὅλας τὰς ἐκ Σύρου συνδρομητρίας πρὸς δὲ καὶ Ἀγγλιστὶ ἢ Γαλλιστὶ μὲ οἱονδήποτε καὶ οἱανδήποτε.—Ἡ Ἐρημῖτις μὲ τὴν Ἐστεμμένην Καλλονήν, Βασίλισσαν τῆς Καλλονῆς, Χιονισμένον Παρνασσόν, Βράχον τῆς Φρεαττύος καὶ Ὀνειροπόλον Ψυχήν.—Ἡ Ἐστεμμένη Καλλονὴ μὲ τὸ Ὄνειρον, Νυφίτσαν, Ἱππότην τῆς Πούγκας, Κατακτητὴν Καρδιῶν καὶ κ. Εὐάγγ. Παπαγεωργίου.—Ἡ Ἐλπὶς Εὐτυχίας μὲ τὴν Νυφίτσαν, Λεωφόρον Ἀθηνᾶς καὶ Κατακτητὴν Καρδιῶν.—Τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα μὲ τὴν Ὀνειροπόλον Ψυχήν.—Ἡ Λάτρις τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας μὲ τὴν Καλύβην τῆς Ἐρημίτιδος (Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστί).—Ὁ Ἱππότης τῆς Πούγκας μὲ τὰς Δίδας Ἰουλίαν Φραγκοπούλου, Ἰφ. Μπρισιμιτζάκη, Νίτσαν Μακρῆ, Ὄλγαν Πατσιάδου καὶ Ἐλπιδοφόρον Ἀρσακειάδα.— Ὁ Κατακτητὴς Καρδιῶν μὲ ὅσους ἐπιθυμοῦν νὰ τὸν ἐκλέξουν ὡς ἀρχηγόν των, μὲ τὰ ὀνόματά των αὐτὸς μάλιστα πρῶτος θὰ φανερώνῃ τὸ ἰδικόν του.—Ὁ Τειρεσίας μὲ τὴν Τρικυμιώδη Θάλασσαν καὶ Ἀρχηγὸν τῶν Πονεμένων Καρδιῶν.—Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀγρίων μὲ ὅλους τοὺς βραβευθέντας κατὰ τοὺς δύο τελευταίους διαγωνισμούς.

Χαιρετισμοί, πληροφορίαι κ.λ.π Ἡ Καλύβη τῆς Ἐρημίτιδος προκαλεῖ εἰς συναγωνισμὸν ἐν τῷ διαγωνισμῷ πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν τὸν Κατακτητὴν Καρδιῶν, ἐπὶ στοιχήματι χρυσοῦ ὡρολογίου ἀξίας 300—400 δραχμῶν· ἡ σιωπὴ ἤθελε φανερώσει ἄρνησιν ἐκ μέρους του ἐπὶ τοῦ προτεινομένου στοιχήματος. Ἡ ἰδία εὐχαριστεῖ τὴν Ὀνειροπόλον Ψυχὴν διὰ τὰ συγχαρητήρια καὶ Ἀρχηγὸν τῶν Δαιμόνων, ὃν πληροφορεῖ ὅτι ἐπειδὴ ἔχει σταθερὰς ἰδέας ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς Μαρμαρυγαῖς ἀπαντήσεων, ὅπερ, ὡς φαίνεται, δὲν συμβαίνει εἰς αὐτόν, διὰ τοῦτο πάντοτε περὶ τὰ αὐτὰ περιστρέφεται καὶ ἀντασπάζεται τὴν Λάτριδα τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας, ἣν καὶ πληροφορεῖ ὅτι μολονότι ὁ ἀριθμὸς τῶν κατακτήσεών της ὁσημέραι αὐξάνει, οὐχ' ἧττον ἀνμὴ ὡς ἄλλος Ναπολέων τὴν... Ἄγνωστον Ῥωσσίαν κατακτήσῃ, οὐδὲν κέκτηται.—Ἡ Λάτρις τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας γλυκοασπάζεται τὸν Ἀρχάγγελον πληροφοροῦσα αὐτὸν ὅτι ἡ ἐκλογή του ὅσον ἀφορᾷ τὴν Κατσαδοῦλα εἶναι ἀρίστη. Ἡ ἰδία ἐμάντευσε τὸν Ὑπερχλωριοῦχον Κασσίτερον μεθ' οὗ ἐπιθυμεῖ ν' ἀνταλλάξῃ Μαρμαρυγὰς Γαλλιστὶ καὶ συμβουλεύει τὸν Μαῦρον Δαίμονα τόρα ποῦ ἐπέτυχε τὸν σκοπόν του ἂς κοροϊδεύσῃ καὶ ἄλλην· τί λόγος!...—Τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα εὐχαρίστως δέχεται εἰς τὸ βασίλειόν του τὴν Ὀρτενσίαν, τὸ Μὴ μὲ λησμόνει καὶ τὴν Χρυσαλλίδα, καὶ εὐχαριστεῖ θερμῶς τὴν Φιλόγελων Κόρην, Ἀρχηγὸν τῶν Δαιμόνων, Βασιλέα τοῦ Ἄργους καὶ Ὀνειροπόλον Ψυχὴν διὰ τὰ συγχαρητήριά των. Τὸ ἴδιον ἀπαντᾷ εἰς τὸν Κατακτητὴν Καρδιῶν ὅτι δέχεται συναγωνισμὸν ἐγγραφῆς συνδρομητῶν ὑφ' οὓς ὅρους προφορικῶς συνεφώνησαν, χαιρετᾷ τὸ Ἔνοπλον Ζιζάνιον καὶ Μαυροθαλασσίτην οὓς ἐρωτᾷ τί γίνονται καὶ συγχαίρει τὸν κ. Εὐρ. Πετρίδην καὶ Δίδα Μαρ. Χρύση διὰ τὰ βραβεῖά των.—Ὁ Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδεροπ συμβουλεύει τὸν Ὠκεάνειον Ἀφρὸν νὰ προσέχῃ τοὺς νέους φίλους του καὶ δὴ τοὺς ἀέργους τοὺς ἀσχολουμένους εἰς ἀξιώματα σωματείων κ' εἰς ναυτιλιακὰ εἴδη καὶ ὅσων δὲν γνωρίζει τί τοῦ καταμαρτυροῦσιν ὄπισθεν. Ὁ ἴδιος συμβουλεύει τὸν Ζὸ-Ζὸ ὅταν συμβουλεύῃ νὰ συμβουλεύῃ ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν Θλιμμένην Καρδίαν, ἣν γνωρίζῃ καὶ χαιρετᾷ, ὅταν τὸν βλέπῃ εἰς τὸν Ἀϊ-Λάϊφ νὰ μὴ τὸν βλέπῃ μὲ τόσον πλάγιον βλέμμα — Ὁ Κατακτητὴς Καρδιῶν συγχαίρει τὴν Δίδα Μ. Χρύση καὶ κ. Ἀ. Πολυχρονάκην διὰ τὰ βραβεῖά των, εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰς συμβουλὰς τὸν Περιηγητὴν καὶ πληροφορεῖ αὐτὸν ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ στρέψῃ τὰ κατακτητικά του ὅπλα πρὸς τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν ὥστε ἂς ἔχῃ ὀλίγην ὑπομονὴν καί . . . Ὁ ἴδιος ἀναμένει ἐναγωνίως ἀπάντησιν ἀπὸ τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα (ποῦ θέλει... δέσιμον!).—Ὁ κ. Εὐρ. Πετρίδης συγχαίρει ὅλους τοὺς βραβευθέντας.—Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Πονεμένων Καρδιῶν προσκαλεῖ ὅλας τὰς Καρδίας ὅπως τεθῶσιν ὑπὸ τὴν σημαίαν του, τοὺς δὲ βασιλεῖς καὶ λοιποὺς ἀρχηγοὺς ἵνα συμμαχήσωσιν. Ὁ ἴδιος ζητεῖ 4 Καρδίας Δίδων διὰ γραμματεῖς, 2 διὰ νοσοκόμους, 2 δι' ἀγγελιοφόρους καὶ 4 διὰ φρουράν· πρὸς τούτοις συμβουλεύει τὴν Τρικυμιώδη Θάλασσαν νὰ μὴ κάμῃ τρικυμίαν εἰς τὰ Μέθανα κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον διότι καὶ ἡ ἰδία κινδυνεύει.—Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀγρίων πληροφορεῖ τὸν Ὑπερχλωριοῦχον Κασσίτερον ὅτι πολὺ ἀργά . . . ἐξύπνησε καὶ ὅτι θεωρεῖ τὴν ἀξίωσίν του διὰ τὸ στέμμα τῶν Ἀγρίων ὡς ἀπάντησίν του εἰς κάποιαν δήλωσιν δημοσιευθεῖσαν εἴς τι προηγούμενον φύλλον. Ὁ ἴδιος συγχαίρει ὅλους τοὺς ἐπιτυχόντας εἰς τὸν Διηγηματικὸν Διαγωνισμόν.—Ὁ Μαγικὸς Γρῖφος ἀσπάζεται τὸν Ἔνδοξον Θαλασσοπόρον καὶ ζητεῖ

μετ' αὐτοῦ ἀνταλλαγὴν Μαρμαρυγῶν Ἀγγλιστὶ καὶ Ῥωσσιστί. Ὁ ἴδιος πληροφορεῖ τὴν Εὔχαριν Καρδίαν ὅτι τῇ προετοιμάζει μίαν ἔκπληξιν.—Ὁ κ. Ἰωάννης Καρέκλης χαιρετᾷ ὅλους τοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας μας.—Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ζιζανίων πληροφορεῖ τὸν Ἐννυέα ὅτι τὸ ταξείδιόν του ἦτο πολὺ εὐχάριστον, δέχεται εὐχαρίστως ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του τὸ Συριανὸν Ζιζάνιον, ὅπερ ἠνόησε καὶ ἀσπάζεται τὸν Τσιν-Τσών (δι' οὗ τὴν ἀνάρρωσιν πολὺ ηὐχαριστήθη), Ἐρωτομανῆ, Μινιὸν καὶ Χιονισμένον Παρνασσόν. Ὁ ἴδιος ἀπαντᾷ εἰς τὸν Μικρὸν Δαίμονα ὅτι μόνον μὲ τῆς πλάτες τοῦ Καρδιοκλέφτου Δαίμονος μπορεῖ νὰ φάγῃ ξύλο, συμβουλεύει τὸν ἴδιον νὰ μὴ συχνοπερνᾷ ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειον καὶ δὴ μὲ ἀμαξάκια διὰ ρεκλάμαν καὶ εὔχεται εἰς τὸν Μαῦρον Δαίμονα (ὃν συγχαίρει διὰ τὴν καλλιτεχνίαν του) ταχεῖαν ἀνάρρωσιν καὶ καλὴν ἐπάνοδον ἀπὸ τὸ Δαφνί.—Ἡ Ἐλπὶς Εὐτυχίας καὶ ἡ Ἐστεμμένη Καλλονὴ εὐχαριστοῦν τὸν Χιονισμένον Παρνασσὸν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παρακλήσεώς των.—Ἡ Ῥοβεσπιέρειος Καρδία πληροφορεῖ τὴν Λάτριδα τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας ὅτι δὲν εἶναι προμηθευτὴς ῥουμπινίων.—Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Δαιμόνων καλεῖ τοὺς ὀπαδούς του τὴν νύκτα τῆς 21ης παρόντος μηνὸς πρὸς συνεδρίασιν ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τοῦ Α'. Νεκροταφείου Ἀθηνῶν· ἐὰν θέλῃ καὶ τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα δύναται νὰ ὑπάγῃ ὡς καὶ πᾶς ἄλλος. Ὁ ἴδιος πληροφορεῖ τὸν Ἀρχάγγελον ὅτι δὲν κρύπτεται τόσον εὔκολα.—Ὁ Μαῦρος Δαίμων πληροφορεῖ πάντας ὅτι ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ Δαφνίου τὴν δὲ Λάτριδα τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας συμβουλεύει νὰ μὴν ἀναφέρῃ πλέον τὄνομά του διότι ὑπάρχει φόβος... Ὁ ἴδιος ζητεῖ ἀνταλλαγὴν Μαρμαρυγῶν καὶ Cartes-Postales μὲ τὴν Λάτριδα τοῦ Ὡραίου μὲ τὄνομά του ὅπερ βεβαίως θὰ γνωρίζῃ ἀπὸ τὴν ὁμοφόρον φίλην της.—Ἡ Ἐρωτομανὴς συμβουλεύει τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα νὰ μὴ πολυπερνᾷ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ διότι δὲν ὑπάρχει κυνῆγι πλέον.—Ὁ Τειρεσίας χαιρετᾷ ὅλας τὰς ἐν τῷ Ἀρσακείῳ συνδρομητρίας μας ὡς καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Τάφου ἣν παρακαλεῖ νὰ μὴν ἐνοχλῇ συχνάκις. Ὁ ἴδιος πληροφορεῖ τὸν Ἀρχηγὸν τῶν Πονεμένων Καρδιῶν ὅτι δέχεται νὰ εἶναι εἷς ἐκ τῶν ζητηθέντων νοσοκόμων.—Ὁ Ἱππότης τῆς Πούγκας δηλοῖ ὅτι μόνον μετὰ τοῦ ὡραίου φύλου ἀνταλλάσσει Μαρμαρυγὰς καὶ οὐχὶ μετὰ τοῦ ἀσχήμου ὁμοφύλου του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1904

149. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον χρονικὸν διάστημα σημαίνει,
τὸ δεύτερον ἐπίρρημα τυχαίνει,
τὸ σύνολόν μου βασιλεὺς ἀρχαῖος ἀποβαίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐρώτα.

150. Στοιχειόγριφος.

Ἐπὶ βίον σου ἐπιθυμεῖς τὸ ὅλον μου νὰ ἔχῃς,
ὅταν δὲ εἶμαι ἀκέφαλον, θέλεις μακρὰν ν' ἀπέχῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου.

151. Λογοπαίγνιον.

Ποῖος ἀρχαῖος ἱστορικὸς ἀγαπᾷ τὸν ἱστόν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐχαριτος Καρδίας.

152. Γριφώδης Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα Θεοῦ:

1 ἢ ἂς ῥινὸς $\frac{\text{αἱ}}{\text{στος}}$ σχε:

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μ.

153—155. Φωνηεντόλιπα.

α') τ—ν—κ—μ—ν—δμ.

β') μ—πρ—π—γν.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Βασιλίως τοῦ Ἄργους.

γ') *—λπττς—ν—τ—νθς—τς—ρτς.

Ἐσταλη ὑπο της Χρυσης Καρδίας.

156—158. Ἐλλιποσύμφωνα.

α') *—εεο—ειε—ο—εοεο—αι—ια—εαωο—ειοιο.

Ἐστάλη ὑπὸ της Ὀνειροπόλου Ψυχης.

β') ου—ει—αααα—ουε—εαιευεη—υη.

Ἐστάλη, ὑπὸ τῆς Χρυσης Καρδίας.

γ') η—αιεια—οι—αωοι—ευεο—ηιο—ει.

Ἐσταλη υπο της Λίδος Κ. Μ.

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Διεύθυνσις: Περικλῆν Ἀ. Κωνσταντινίδην, Ἑρμοῦ 5. Ἀθήνας (Grèce).

ΕΝΘΕΡΜΟΣ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς πάντες οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ ὀφείλοντες τὰς συνδρομάς των, ἐξ ἀμελείας βεβαίως ἢ ἄλλου τινὸς λόγου ἀνωτέρου τῆς θελήσεώς των, νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀποστείλωσιν ἡμῖν αὐτὰς ὅσῳ τὸ δυνατὸν ταχύτερον καθόσον τὸ προτελευταῖον τοῦ ἔτους φυλλάδιον ἐκδίδομεν! Πρὸς τούτοις παρακαλοῦνται καὶ οἱ λοιποὶ μεθ' ἡμῶν ἔχοντες λογαριασμούς, νὰ σπεύσωσι τὴν ἐκκαθάρισιν αὐτῶν ταχέως ὅπως δυνηθῶμεν νὰ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους, σὺν Θεῷ, νέαν περίοδον νέας καὶ βελτίονος δράσεως τοῦ φύλλου μας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κομψότης, Στερεότης, Εὐθήνια, Φιλοκαλία

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Κολοκοτρώνη 67.

Ὁ **Φλεριάνος** *πρέπει νὰ εἶνε ὁ ἀνθοπώλης σας*

ΔΙΟΤΙ

εἶνε ὁ μόνος ὅστις δύναται νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ μὲ τὰς εὐσυνειδήτους τιμάς του καὶ τὸ ἀπαράμιλλον καλαισθητικὸν γοῦστό του.

Ὅλοι καὶ ὅλαι λοιπὸν ἐπὶ τοῦ Φλεριανοῦ

12—Ὁδὸς Ἑρμοῦ—12

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ "ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ,,